

SPEDERJUL 1961

UDEN

En hilsen
til alle
Spejderjuls
læsere

Jeg hørte for en del år siden en fornøjelig historie oplæst i sjællandsk mundart. Den handlede om et sølvbryllup, og det var en rigtig fest, hvor der var opdækket med alt, hvad hjertet kunne begære, hvor der var en velsignelse af gæster og en rigdom af gaver af enhver tænkelig art, og hvor der var sang og feststemning. Der var kun én mangel: sølvbrudgommen var desværre død for en del år siden, så han kunne ikke være med. »Men han ville have glædet sig!«

Sådan noget kan der skrives meget morsomt om, men hvor man selv oplever det, får man ærlig talt en flov smag i munden.

Det er ligesom at være til fødselsdag uden fødselsdagsbarn. Det føles bestemt lidt kunstigt. Alt det, der »hører med«, er, som det skal være, men der mangler et midtpunkt, og så bliver det hele alligevel forkert.

Sådan er det at holde jul uden Jesus.

Det kan være, at det alt sammen er, som det skal være: juletræ og julelys, gaver og julemad, julesange og alt det andet, som hører til en dansk jul, og det er jo dejligt alt sammen og værd at

MIDT

fra Københavns
nye biskop
W. Westergård
Madsen

forberede og glædes over. Men som jul betragtet er det meget mangelfuldt. For jul - altså kristen jul - kan man ikke fejre uden Jesus.

Og derfor skal jeg gøre opmærksom på det, som Guds engel den første julenat sagde til hyrderne: *Se, jeg forkynnder eder en stor glæde, som skal være for hele folket, thi eder er i dag en frelser født.*

Det lyder ærværdigt, og det skal det også, for det er jo noget meget vigtigt, der siges: I skal være glade, for nu har I fået en frelser, en redningsmand. Når man er faldet i en våge i isen og ikke selv kan redde sig op igen, så er der brug for en redningsmand, der kan trække én op af det iskolde vand, før det er for sent. Det er det, Jesus er kommet for, det er derfor, det blev jul. Uden ham kan vi ikke blive reddet fra den ondes magt i os og omkring os, fra dødens alvor, fra alt det, der vil holde os fast og drage os ned.

Og så er det julens herlighed, at han er kommet, og at der altså er frelse. Og derfor er det så til at få en glædelig jul; det ønsker jeg alle »Spejderjul«s læsere.

PUNKT

Udgivet af
KFUM-Spejderne i
Danmark
Det Danske
Spejderkorps
Det Danske
Pigespejderkorps og
KFUK-Spejderne
i Danmark

**SPEJDER
JUL
1961**

Redaktionsudvalg
Gudrun Due Jensen,
Annesofie Hermann
Fritz Lerche og
Erik Schwarz
(ansvarhavende)

Forsiden tegnet af
Kamma Svensson
Bagsiden tegnet af
Axel Mathiesen

Billedet heroverfor
er fra MGM-filmen
Ben Hur

Grønlandsfotoet
side 27 er af
Jette Bang (eneret)

Typografien ved
Erik Ellegaard
Frederiksen
Nøddeknækkeren ved
Per Illum

Omslaget trykt af
Dyva & Jeppesen
kgl. Hofleverandør
Tekstsider trykt af
Aarhus Stiftsbog-
trykkerie A/S
Århus

PRIS
KR. 2,00

Det er nemt nok at se noget ude i skoven om foråret og om sommeren, der sker så meget, at man måtte have alle sanser lukkede for ikke at opfatte i det mindste noget af det. Det er sandt, at det for de fleste også kun bliver brøkdele af hvad der sker, desuden »går man i skoven« af mange andre grunde end for naturiagttagelsens skyld. Adskillige mener i øvrigt, at man skal vide så forfærdelig meget, hvis man vil gøre naturiagttagelser, og tænker ikke på, at man altid, også inden for det felt, begynder med ikke at vide noget. Det er opmærksomhed, det kommer an på. Nysgerrighed. I denne artikel gives nogle vink vedrørende livet i skoven på vinterdage. Der sker mindre, derude, end om sommeren, og meget af det foregår usynligt, men netop det kan ægge nysgerrigheden, øge opmærksomheden, og går man med opladte sanser, opdager man snart, at skoven, selv på dage der forekommer helt stille eller »livløse«, har tusinde og atter tusinde virksomheder i gang.

Vore vintre har et meget upræcist væsen. Undertiden forekommer de os at være til et godt stykke ind i maj, eller vi kan ikke i efterårets løb rigtigt gøre os klart, hvornår de egentlig begyndte. Det er hændt, at vi har prist forår omkring juletid, hvilket er og bliver for tidligt, men en lille modstandsdygtig bellis i plænen lokkede os til det. Faktisk fungerer vintrene her i landet ligesom søvnløshed. Den søvnløse vil altid påstå, at han

ikke har lukket et øje i nattens løb, men tænker han efter, må han dog indrømme, at han har overhørt et par eller flere timeslag, og altså i det mindste må have døset, da de blev slået. Vinteren er vag, men der har hvert år været vinter og hvert år forår, skønt det kan være falsk, og det virkelige umærkeligt. Men der sker noget hele tiden. Under bladene og under jorden, arbejdes der af tusinde rødder og udløbere. De er som fingre, der

langsomt famler sig frem i mørket, og som har en så utrolig fin følsomhed, at de aldrig nogen sinde rører ved hinanden, men allerede på afstand synes at mærke hinandens nærværelse og bøjer af. Kunne man afdække denne forsigtige vrimmel, ville den tage sig ud som et vældigt årenet, og dette årenet ville antagelig i formerne svare til grenværket over vore hoveder, som også bugter sig forsigtigt fremad og undgår sammenstød og, for hver enkelt grens vedkommende, stræber efter lys. Rødderne vil frem til gunstig jord. De vil gerne have førstepladsen, det vil grenene også, men for dem, som for alt andet levende, gælder Goethes sætning: »Der er draget omsorg for, at træerne ikke gror ind i himlen«, og i dette fine, strengt reglementerede spil om jord eller lys, har vi et første eksempel på den »hensigtsmæssighed«, vi tror at opdage og især beundrer, hvis vi er praktisk anlagte.

★

Skoven er ikke død, den hviler. Bladene, som digterne har udydt mange tårer over ved løvfaldstid, »fældes« ligesom et dyrs pels, men modsat dyret, som »fælder«, når varmen melder sig, fælder træet, når kulden kommer, skønt både dyr og træ handler af samme årsag. Dyret må have mere varme, tykkere

hårlag, for at klare frosten, træet må klare sin forbrænding og har ikke råd til at »udlåne« den til de mange blade. Bladene fældes, og hvor bruddet sker mellem dem og den kvist, de sidder på, dannes et lille sår, som hurtigt dækkes af en korkhinde. Korkhinden forhindrer fordampning fra det dannede sår, og træet har altså på en måde »muret« et kammer til. Dette »kammer«, bladet, gør stor nytte om sommeren, hvor dets grønkorn tjener til træets ånding og stofomsætning, men det tjener ikke gratis. Fra bladene sker en stor fordampning, og selv om kuldegraderne nok ville nedsætte den om vinteren, så ville den dog være for betydelig for træets trivsel i en periode, hvor det er henvist til at leve på sine »reserver«. Ja, træet er blevet »opfedet« om sommeren, og dets fedt skal bruges til trange tider efter samme princip som kamelpukkelen, der jo også er »reservelager« for dyret, der undertiden må opholde sig længe på næringsfattige steder.

Dette var endnu et eksempel på naturens hensigtsmæssighed, og her kan det være passende at citere af en tale, som vores berømte fysiker, H. C. Ørsted, holdt ved »Den polytekniske Læreanstalt«s indvielse femte november 1829.

Ørsted sagde ved denne lejlighed: »Thi intet kan være mere sjelestyrkende end den store Sandhed, som denne Videnskab (Naturvidenskab) ikke blot lærer, men beviser, ikke blot beviser, men fremstiller klart for vor Beskuelse, at Naturen retter sig efter evige Love, og at disse Love ganske ere beskafte som en uendelig fuldkommen Fornufts Forskrifter, saa at Naturens Ven lever i en bestandig Fornuftsbeskuelse af den i alt værende Guddom. Denne Vane at have den evige Fornuft i Naturen for Øine indgyder en Modbydelighed for alt Sværmeri og fylder Sjelen med en rolig og klar Tillid, der gjør Mennesket frimodigt og frygt til vigtige Foretagender«.

★

Ude i skoven skal man vænne sig til lydene, de giver mange gode oplysninger. Ræven »glammer«, den er vore breddegraders sjakal. Lyden af den er hur-

VINTER DAGE i SKOVEN

OLE VINDING

skriver

CLAUS BERING

tegner

tig og meget vild. Den næsten skriger på visse nætter. Men der består et mærkeligt forhold mellem naturen og dens lyde: De høres aldrig falske, bliver aldrig til »spektakel«, og de synes altid at passe netop på *det* sted, hvor man hører dem og at understrege dets karakter. Hvad er naturligere end rævens glammen mellem mosens birke eller i den lille gran-remise? Eller end fuglekongernes lille sang inde mellem granernes draperier? Eller end den lyd af et ganske lille ur, som trækkes op, og som vi hører fra et risgærde eller et dige, og som kommer fra den lille gærdesmutte? Og svanernes skønne vingesus, kan det lyde bedre noget andet sted end over den islagte sø en tidlig vinterdag med klar frost langs skoven inde ved bredden, som synes at kaste ekkoet blødt tilbage? Uglens »tu-wit« er den mørke vinternats lyd. Og det er en forfærdelig lyd, en skrækkelig dyb, eksplosiv lyd, der får det til at løbe os koldt ned ad ryggen, og som vi-

ser sig at komme ikke fra nogen trold, ikke fra noget menneske i nød, men fra en af vore skoves eleganteste skabninger: rådyret. Når det »bæler«, tror vi, at alverdens ulykker er hændt. Og dog passer denne lyd, så frygtelig den er, til den lette skabnings karakter: den er stridbar, lunefuld, altid som opfyldt af en angrebslysten angst. Angrebslysten angst? Ja, den der føles, når man tror sig forfulgt og til sidst ikke mener at have andet og bedre at gøre end at skræmme igen.

Og der er solsortens vanddryppende toner, eller bedre endnu: slag med en kæp på isen (»djup-djup«), og den lille blåmejses søde sang, der minder om lærkens, men som er meget svagere og ikke har den utrolige ukuelighed, der betager os en vinterdag i februar, undertiden under snefog, som vi mærker hos den usynlige sanger, der uden at ænse vejret stiger til himmels på sine sitrende vinger. At lære lydene at kende, er

en glæde mere i naturen, og man kan begynde ved de hyppigst gentagne og hørte – fra mågerne og musvitterne. På lang afstand høres skovskadens skratten. Den er virkelig ikke blevet begunstiget med stemmepragt, men den bruger næb alligevel, som det jo også er tilfældet med uskønne menneskelige røster.

★

Og spejderne, som er stifindere, vil have glæde af at kende dyrenes spor. Vi ser i sneen, at dyrene ikke kender til vores dydsmønstre og derfor, med naturlig selvfølge, vælger at gå over, hvor gærdet er lavest.

Vi havde i skoven uden om mit hus et brud på et gammelt gærde. På vinterdage så vi alle »skovfolket«s fodaftryk på dette sted og kunne på en nem måde holde en slags »mandtal« over det. Her var rådyrets »knivspidser« ved siden af solsortens »v'er«, her var sirlige små egrerspor og snorlige spor af kat, der ligner smørblomster i omridset. Rævespor skelner man fra hundespor ved hjælp af et stykke sejl garn. Det skal holdes stramt mellem aftrykrene af ydertærne og mellemtærne, og er det et hundespor, ses det, at ydertærnes og mellemtærnes trædepuder skærer hinanden, hvad de ikke gør i »Mikkel«s fodspor. Men det er en hel videnskab, som hører under, hvad spejderne kalder »woodcraft«, og som de kan lære ved at læse Torben Wolff's eller Paul Valentin Jensens bøger.

Man skal ikke styrte sig ud i utæmmeligt videbegær. Det hele går op for en efterhånden. Man kan lære teoretisk forholdsvis hurtigt, men skal man vide praktisk, må der mere tid til. Det er godt at vide, men bedre endnu er, at den viden, man har, fungerer hele tiden, ikke som en vellært lektie, men som en indgroet vane. Skovens væsen bliver da helt synligt i sin mangfoldighed, der vil ikke være noget vejrlig eller nogen årstid, hvor det ikke bliver tydeligt for den tålmodige iagttager. Naturen virker altid. Vi skal virke med. Vi skal lære at holde af den, at vise den samme »ridderlighed«, som vi viser dem, vi holder af, det vil sige være hensynsfulde og gode imod den. Vi har ingen ret til at øve vold på

dens enemærker. Vi har ingen ret til at afbryde levende liv. Vi må tænke os om og ved eftertanken fatte den respekt for det levende, som ikke blot gør os forstandigere, men også giver os en smukkere livsholdning. Den

tankeløse bliver lettere rastløs og rådløs end den, der altid har sanserne parate til at indhøste nye erfaringer.

Gå ud i skoven en vinterdag. Der er dage, hvor frosten gør den så skøn som nogen forårs-

dag; og under den knagende kulde lever livet ukueligt præcist i sine virkemåder, ufatteligt, men altid, i sin ufattelighed, berigende. Vi bliver ikke mennesker af altid kun at søge menneskeligt selskab.

Historien om en dreng som hed Ulf

En dreng, som hed Ulf, var lige blevet ulveunge. Han tog sin nye uniform på og gik ud i verden for at gøre gode gerninger.

Han så en dame, som bar et net tungt af pakker. »Skal jeg ikke hjælpe Dem, frue?« sagde han og greb efter nettet. Det var tungere, end han havde ventet, han tabte det, der gik hul på en stor pose mel, og et kål-hovede rullede ud på kørebanen. Det forskrækkede en hest,

der blev sky og stejlede. »Undskyld, frue, jeg må lige hjælpe kusken!« råbte Ulf og løb. Det blev hesten endnu mere forskrækket over, den løb ind i en have og væltede stakittet. Kusken skældte og smældte. Ulf gjorde honnrør og gik videre.

Et lille lyserødt barn i en barnevogn skrælede forfærdeligt. »Det trænger nok til en køretur,« mente drengen og traskede glad af sted med vognen.

Ungen var henrykt, men det var moderen, der kom løbende hæsblæsende efter dem, ikke.

»Alle folk er da i dårligt humør i dag,« tænkte Ulf, »jeg må hjælpe dem!«

I parken så han to drenge, der lå og sloges på legepladsen. Han kastede sig ind i slagsmålet for at skille dem; inden han kunne nå at tælle til to, havde de begge kastet sig over ham. Da han stod lidt forpustet og med et blåt øje, truede de ad ham, han skulle ikke komme og blande sig i deres lege!

Lidt nedslået gik Ulf videre. Foran ham gik en ældre herre med en schæferhund i snor. »Nu skal jeg gå en tur med Deres hund, herre,« sagde Ulf, og før herren kunne svare, havde han taget fat i snoren. Men det blev nu hunden, der gik tur med

ham, for den halede og trak ham hen til en savlende knurrende bulldog, som havde en lille pige i den anden ende af den meget spændte snor. Pigen hylede i vilden sky af skræk, hundene knurrede og snerrede og viste hjørnetænder. I løbet af ingen tid havde der samlet sig en menneskeskare om dem, og schæferens herre tog vredt snoren ud af hånden på Ulf. Han var meget vred.

»PLASK!« lød det i parkens lille sø, et barn var faldet i vandet. Ulf sprang ud og glemte, at han ikke kunne svømme. Det gjorde nu ikke så meget, vandet var lavt, men han blev så forskrækket af det kolde, sølede

gys, at opsynsmanden fik dobbelt ulejlighed med at hale to gispende børn op. Der stod han dyngvåd og med sit blå øje og blev skældt bælgen fuld for sjette gang den formiddag.

Da han lå hjemme i sin seng og drak meget varm og vammel hyldebærsaft for ikke at blive forkølet, tænkte han: »Det er ikke så nemt, som jeg troede, at gøre gode gerninger. Jeg må

spørge Akela, hvorfor alle mennesker bliver så vrede, når jeg hjælper dem!«

Og det var meget fornuftigt tænkt af en lille ny ulv.

SYV små søde spejdere startede søndag som sædvanlig.

Solen skinnede, skyerne sejlede sommerligt. Spejderne småsnakkede, sommetider sang Sara spøgefulde spejdersange.

Søløvepatruljen stævnede sydpå, skoven sås snart. Spejderne startede skattejagten, sporede spændte. Senere spistes spejdermadpakkerne, sodavand slubredes. Sangen steg skyhøjt. Store, sølvgrå stammer skyggede svalt. Så svandt solen sært, sorte skyer samlede sig, store siksaklyn skar sommerhimlen, skybrud skyllede som syndflodsregn.

Søløverne samlede sig, skuffede sig, snøftede; spejderdragterne slaskede som stormvåde sejl. Så sagde Sara: »Sviger spejderhumøret? Søløver synger, selvom solen svinder!«

Så startede søløverne smilende spejderløb. Skovstierne syntes som søer, sølet sprøjtede, stænkede. Sommerregnen skyllede stadig.

Søbyborgerne så senere syv små søde, silevåde spejdere smilende synge spejderregnvøjssange.

Jeg sidder i mørket og venter på noget, som jeg ved skal ske, snart kommer de nok og henter mig ind til det træ, jeg skal se.

Jeg hører dem pusle derinde med gaver og juletræsdynt. I dørsprækken ser jeg det skinne - så nu er da julen begyndt!

Mit hjerte banker og banker, det er, som det vokser og gror, det fylder så helt mine tanker, at julen kan være så stor.

Nu tændes der lys alle vegne, snart lyder den samme sang, som englens sang i de egne, hvor julen blev til første gang.

I julen er alle så glade og hjælper hinanden så godt. Det regner så tyst i vor gade, og stenbroen glimter så vådt.

Jeg sidder i dybe drømme. Hvornår er min ventetid endt? Å! se lyset i gyldne strømme fra træet, som endelig er tændt!

Den ostindiske

KELVIN LINDEMANN

har ladet de fjerne ostindiske
øer danne rammen om sin
julehistorie, hvor en sømand har
lidt hjemve ind under jul,
og hvor en gammel terrin
spiller en overraskende rolle
i beretningen
om en jule good turn –
og Axel Mathiesen har illustreret

PÅ den lille ø mellem blanke sunde, hvorfra i gamle dage små skuder rejste helt til Ostindien for at hente krydderier og porcelæn i Danmarks ostindiske kolonier, havde et filmselskab ligget et par uger for at optage nogle scener til en ny film, der skulle hedde »Skipper Teobalds ostindiske rejse«. I havnen lå en gammeldags, sortmalet fregat,

som var bemannet af tredive søspejdere, der var indkaldt som statister.

En dag, da filmdirektøren, Mads Olsen, diskuterede filmmanuskriptet med søspejdernes tropsfører Jonas, beklagede Jonas sig over, at filmmanuskriptet angav, at de unge folk, som søspejderne skulle forestille, skulle ligge oppe på ræerne og synge en munter sang, mens de bjergede sejl i en forrygende storm.

- Det er jo umuligt, sagde Jo-

nas - den slags sker ikke i virkeligheden!

- Du er så ung, Jonas, sagde filmdirektøren faderligt, - du forstår ikke, at film skal være det omvendte af virkeligheden. Tag nu hovedpersonen, skipper Teobald, som tjener penge på mindre fine måder ude i Østen - vi lader ham i filmen blive bevæget over en gammel enkes nød, og han køber et hus til hende, så hun kan leve roligt på sine gamle dage! Men det er også det omvendte af virkeligheden! Sådan gør den slags forretningsfolk slet ikke! Det er kun noget, spejdere tror, at ridderlighed spiller en rolle i livet! Jeg kom ud af skolen, da jeg var fjorten, og har selv tjent mig op! Jeg ved nok, hvordan livet og menneskene er! Jaja, Jonas! Jeg skal nok lade være med at sige dette her til de

andre - de kan tids nok få sandheden at vide, men du er jo den ældste og kan tåle at høre det! Enhver er sig selv nærmest! Det er nu et program, der har gyldighed i verden i dag!

Mads Olsen benyttede sit ophold på den historiske ø til at lede efter ostindisk porcelæn, men der havde været for mange opkøbere dernede i tidens løb, til at man kunne gøre fund - troede han da.

Et par timer før sin afrejse til lejuleaften kom han ind i kroens skipperstue, hvor han havde oprettet et midlertidigt kontor, som Jonas havde opsigts med, og med den medfødte evne til at opdage, når noget var galt, havde han fundet frem til et overrevet brev i papirkurven. Han fiskede det op og klæbede det sammen og læste følgende:

Terrin

Gode hr. filmproducent Olsen!

Jeg er en gammel enke på 77 år, der intet ejer uden mit lille hus, husgeråd og lignende. Mit et og alt i denne verden er min søn Ole, som desværre er kommet i vanskeligheder. Han ligger med sit skib i Hamburg havn, og hvis han ikke skaffer 1200 kr., vil han ikke kunne komme hjem juleaften og vistnok blive udsat for andre ubehageligheder, som han

ikke har fortalt sin gamle mor om.

Jeg vidste ikke mine levende råd, indtil jeg i avisen så, at De havde gjort os den ære at komme til vor historiske ø, og jeg tænkte, at De måske ville hjælpe en gammel enke med at købe en ostindisk terrin og nogle tallerkener, som min oldefader i 1798 tog med hjem fra den danske koloni Trankebar. Dengang var terrinen alene 1000 mark sølv værd,

og da kostede en hest kun tyve mark, og da alt er steget siden dengang, skulle terrinen og tallerkenerne nok være 1200 kr. værd, men måske interesserer De Dem slet ikke for så gamle ting, thi de er naturligvis ikke lavet af det moderne plastik, som man nu laver spande og vaskefade af. I så fald beder jeg Dem undskylde ulejligheden,

Ærbødigst

Rosa Isert, enke, Vængehuset

- Jonas! sagde Olsen, - må jeg spørge, hvorfor du har smidt dette brev i papirkurven? Under du mig ikke at få et billigt køb? Her får jeg tilbudt en ostindisk terrin til spotpris, og så smider du brevet i papirkurven! Jeg troede, spejdere skulle gøre en god gerning hver dag - og ville det ikke have været passende at hjælpe den gamle enke med at få hendes søn hjem juleaften?

- Jo, sagde Jonas stille. - Vi har også samlet lidt penge sammen til hende - og jeg var netop nede hos hende og foreslog, at hun skulle lade terrinen vurdere i hovedstaden . . .

- Nå, det var du! sagde Olsen arrigt. - Så skal jeg fortælle dig, at den har ingen pris, for den er *uvurderlig*! Der kan overhovedet ikke skaffes en ægte terrin fra 1790erne på det internationale marked!

Han rev arrigt en cigar op af lommen.

- Jeg har ledt efter en i årevis, sagde han og tændte cigaren. - Lige siden jeg lavede min antitobaksfilm og tjente min første million! Nu kan du få lov at komme med og se, hvordan man handler! Vi har lige en time til at rive terrinen fra gamle Rosa!

o o o

Enken boede i et lille hus i skovbrynet. Hun lavede kaffe til gæsterne, mens Olsen beså den ostindiske terrin i petroleumslampens skær.

- Og den vil De sælge for tolv hundrede kroner? sagde Olsen, da den gamle dame kom ind med kaffen.

- Ja, hvis det ikke er for meget, hr. filmdirektør. De kender jo sikkert priserne bedre end jeg.

- Det gør jeg, og jeg siger, at De kan være tjent med at tage 1200 kr. for den!

- Hvis De spørger mig, fru Isert, sagde Jonas, - så synes jeg ikke, at De skulle sælge Deres ting, før De har talt med en museumsmand!

- Vissevasse! sagde Olsen af-færdigende. - Det vil tage alt for lang tid for den lille fru Isert! Ikke også, Rosa? Vi skal se at få pengene af sted til Deres søn i Hamburg, så han kan tage en flyvemaskine hjem og være her i morgen, juleaften! Ved De hvad! Hvis De slår til med det samme, så skal jeg betale drengens flyverejse hjem og telegrammet til Hamburg!

- Åh, det var rigtignok venligt

gnister...

ILMAR SOONDRÄ foto

Det blev en våd sommer i lejrene. – Det var spændende, om teltene og humøret holdt, men heldigvis holdt de, og det var godt ved aftenstide at samles om det varmende bål og at slå fast:

Vi er venner rundt om bålet, målet for vor fri og travle færd. Her ved bålet tit vi finder minder, som var hele dagen værd.

af Dem, kære hr. filmdirektør! sagde den gamle dame rørt. – Jamen så siger jeg så mange tak!

– Skriv her! sagde Olsen og lagde en kvittering frem sammen med sin fyldepen. Da den gamle dame havde skrevet under, tog han afsked efter at have lovet at telegrafere pengene til Hamburg. Sammen med Jonas kørte han til postkontoret og fik telegrammet af sted. Så kørte de ned til skibet, hvor Olsen forsigtigt bar den ostindiske terrin om bord.

– Nå, sagde Olsen til Jonas, – hvad tror du så, jeg har tjent på den forretning?

– Det ved jeg ikke, sagde Jonas mut.

– Nu skal jeg vise dig, hvad den terrin er værd! sagde Olsen – og han løftede den op over hovedet og kastede den i dækket, så den gik i tusinde stykker og begyndte så hidsigt at sparke stumperne ud i vandet. – Nürnbergerkram! sagde han foragtligt. – Billigt stads! Det må være en i familien, der har solgt den rigtige terrin og har sat en billig efterligning op på hylden!

– Jamen, hvorfor købte De den så? sagde Jonas forbløffet. – Nu forstår jeg ikke et ord!

– Ja, det må være jer spejdere, der fylder mig med dumme ideer! sagde Olsen brummende. – Jeg kunne ikke nænne at skuffe den gamle kone. Jeg har vel også lov til at gøre en god gerning – lillejuleaften, hva' behar? Ja, ikke for det, at jeg er sentimental, men der var aldrig råd til, at jeg blev spejder – vi talte om det, min mor og jeg, men det kostede jo lidt med uniformen, og vi havde ikke råd –

– Ja, jeg forstår Dem, sagde Jonas stille.

– Nå, gør du det, min dreng. Ja, jeg er snart gammel, og jeg

kan godt forære jer skibet her, når vi er færdig med filmen, men hende, min egen mor, fik jeg aldrig gjort noget for. Hun døde, inden jeg blev rig. Hun havde altid manglet penge – ligesom den gamle Rosa – men jeg fandt i hendes gemmer den første femkrone, jeg tjente som bydreng – den havde hun ikke nænnet at give ud, skønt hun havde god brug for hver en øre. Jo, det er en hård verden, min dreng.

– Og en verden, der har brug for gode gerninger – som at købe falske terriner lillejuleaften ... sagde Jonas smilende.

MIKE stod ved hotellets store glasdør og fulgte opmærksomt og med let sammenknebne øjne trafikken på den sneklædte gade. Den klare vintersol fik sneen til at virke dobbelt hvid og blændende. Bilerne gled lydløst af sted hen over snetæppet med solen lynende i lak og ruder, og folk havde knappet vintertøjet op i de solrige middags-timer. Hele hotellets facade lå badet i solen, men ovre på det modsatte fortov lå vinterskyggerne kolde og blå. Der var ikke mange mennesker derovre. Folk søgte over i solen, når ikke de af en eller anden grund var tvunget til at holde sig på gaden skyggeside.

Mikes sammenknebne øjne skyldtes ikke alene den blændende hvide sne i solskåret derude. Hele hans fregnede ansigt viste tydeligt, at humøret var på nulpunktet. Bare nu Mac Adam kunne komme forbi, mens der var et lille pusterum i hotellets juletravlhed!

Mac Adam plejede jo gerne at have patrulje på denne tid her i kvarteret, og det havde været en aftale, at han skulle have svaret i dag.

Rynkerne under Mikes piccolohue blev en kende dybere ved tanken om den besked, han skulle aflevere til sin tropsfører.

Han havde haft sine store tvivl, da Mac Adam uden videre ville skrive ham på listen over deltagerne i troppens juletur til hytten oppe i bjergene.

»Ja, men så må du spørge i morgen, Mike!« havde Mac sagt, »for jeg skal have listen klar til i morgen eftermiddag!«

Mike havde lovet at spørge hotellets inspektør, men han havde på forhånd været klar over svaret.

Inspektør Wilson havde set på ham, som havde hans forespørgsel været en personlig fornærmelse.

»Få fri midt i juletravlheden. Hvad tænker du på, knægt. Skulle du ikke have nok i heligdage til dit spejderpjt. Hvad tror du, du får din løn for!«

Ak nej! Mac Adam kendte ikke inspektør Wilson på Phoenix hotellet i Quebec. Hvis han havde gjort det, ville han på

forhånd have indset, at der var lukket af for det varme vand dér.

Mike så i ånden, hvad Mac Adam ville gøre, når han havde afleveret det nedslående resultat af sin forespørgsel. Mac ville skubbe politikasketten bag i nakken og klø sig i sin brandrøde manke.

»Hvad er det for noget sludder, Mike!« ville han så sige, »ka' han ikke gøre den smule for en af de bedste spejdere i Quebecs bedste trop. Lad mig snakke med ham. - Nå, synes du ikke det? - Ja, men så prøv en gang til. - Ja, bare prøv en gang til. - På med vanten, Mike!«

Ja, sådan ville Mac sige, og så ville han slå ham på skulderen og smile med hele sit store, godmodige ansigt.

Så, - der kom Mac Adam slentrede ovre på det modsatte fortov!

Mike kastede et hurtigt blik rundt i receptionen. Der var ikke en sjæl at se, når man så bort fra fyren derovre i hjørnet. Han havde snart siddet der den sidste halve time med næsen i The Times. Han måtte da snart kunne den avis udenad. - Steve sad og halvsov ved omstillingsbordet! - Inspektøren var ikke at se eller høre.

Mike lagde hånden på glasdørens flot svungne håndtag og skulle lige til at presse døren op for at stikke ud på gaden og få fat i Mac Adam, da en skinnende sort Limousine gled op foran hotellet. Steve, der var i besiddelse af en slags sjette sans, som tillod ham at småblunde uden at forsømme en portiers pligter, skubbede Mike væk og døren op på samme tid og ilede ud til vognen tids nok til at modtage de to herrer, som steg ud.

Der var ikke andet for Mike at gøre end at blive stående og holde bildøren, mens Steve hjalp de to gæster ind med deres bagage. For resten ikke nogen særlig omfangsrig bagage. En enkelt kuffert og en svar dokumentmappe. Den sidstnævnte blev endog ikke betroet i Steves varetægt, den bar den mindste af herrerne selv. Idet herren med mappen gik ind gennem hotellets dør, opfangede Mike glimt af en lænke. Mappen var lænket til mandens håndled. I samme nu var Mike klar over,

hvem gæsten var. - Det kunne ikke være andre end manden fra juvelérfirmaet Anderson & Anderson. - Den høje, kraftige, der fulgte hãm, måtte være hans bodyguard.

Mike kastede et sidste, fortvivlet blik over mod den anden side af gaden, hvor han så et glimt af Mac Adams brede ryg, da han slentrede om hjørnet til Kings Street. Mike så på sit armbåndsur. Mac Adam ville være tilbage om et kvarters tid.

Måske kunne han - -! Han fik ikke tænkt tanken til ende, for nu kom inspektør Wilson ud i receptionen for at tage mod gæsterne.

»Værelserne er klar, mr. Anderson. Er der noget særligt, De ønsker?« Det var ikke den samme mand, som en halv time før havde affærdiget Mike. Denne mr. Wilson var lutter smil og imødekommethed.

»Tak, vi vil gerne have vores te på værelset,« svarede manden

med mappen, »nej tak, ikke elevator. Vi går op!«

Mike blev stående ved den åbne elevatordør og så efter de to mænd, der i selskab med inspektøren forsvandt op ad trappen. Idet de drejede om hjørnet til første etage, hørte han mr. Anderson sige:

»... for jeg har én gang oplevet at sidde fast i en elevator en hel nat, og det vil jeg ikke...!«

Manden med The Times havde rejst sig. Han slukkede omhyggeligt sin cigaret i askebægeret og forsvandt så ind i telefonboksen ved siden af portierlogen.

Mike så igen på sit armbandsur. Mac Adam måtte være tilbage om en halv snes minutter. Hvis han bare kunne være her i receptionen ved den tid, havde han en chance for at få fat i ham og fortælle ham om sin fiasco.

Måske kunne Mac Adam alligevel tale lidt alvorligt med inspektøren. - Ah, nej. - Det gik nok alligevel ikke. Wilson ville sikkert ikke nedlade sig til at diskutere med en almindelig, patruljerende betjent, og Mac kunne ikke udstå indbildske mennesker. Han ville nok spytte ud med et par drøje sandheder og skade både sig selv og Mike. - Nej, det gik bestemt ikke - - !

»Mike - Mike!« Steve dukkede frem fra omstillingsbordet og vinkede som en besat ad ham. Med et langt blik ud mod den snedækkede, solbeskinnede gade uden for receptionens spejlglassruder gik Mike over til skranken.

»Stik op i nr. 101 med et par ekstra håndklæder, men rub dig. Det skulle gerne ske, inden gæsterne bliver færdige med mødet inde på direktørens kontor!«

Mike løb ind i magasinet efter de to håndklæder.

Hvis han skyndte sig, kunne han måske slippe ned i receptionen igen, inden Mac Adam vendte tilbage.

»Halløj, piccolo!«

Mike standsede op i den åbne elevatordør. En mand i arbejdstøj stod på trappens nederste trin. Det var elektrikeren, som havde været oppe for at efterse elevatorinstallationen i fjerde etage.

»Du må ikke bruge knappen på fjerde. Jeg er tilbage om et kvarter med de ting, jeg skal bruge!«

»Skal elevatoren så ikke sættes ud af funktion så længe?« spurgte Steve.

»Nej, det behøves ikke. Der sker ikke noget, når bare knappen deroppe ikke bliver brugt. Det er tidligt nok at lade kassen stå stille, når jeg skal til at lave reparationen. - Men husk, piccolo, ikke røre ved den knap, ellers kortslutter du hele skidtet. - Jeg har hængt et skilt på for en sikkerheds skyld!«

Mike nikkede og gik ind i elevatoren.

Nr. 101 lå på tredje etage. Døren stod åben ind til værelserne. Stuepigen havde lige været der. Nummer 101 var et af de dyreste logementer med opholdsrum, badeværelse og soveværelse.

Mike gik ind i badeværelset og hængte de to håndklæder på plads. Badeværelsesvinduet stod lidt på klem. Han kastede et blik ud. Mac Adam var ikke dukket op endnu. Han så på sit

ur. Han kunne nå ned i receptionen, hvis han skyndte sig. Halvvejs gennem soveværelset blev han stående og lyttede. Der lød stemmer ude fra gangen. Mandsstemmer. Først troede han, det var de to gæster og direktøren.

»Hold skyderen klar. Han har bodyguard. Vi venter herude så længe og blokerer trappen og elevatoren!« Stemmen var rap og skarp. Der var noget ved den, som fik det til at krible Mike koldt ned ad ryggen.

Han stirrede hen mod den åbne dør ind til opholdsstuen. Han kunne ikke slippe ud på gangen uden at blive set. - Der måtte være sket noget uhyggeligt i de minutter, han havde været heroppe!

Han så sig desperat om i soveværelset. Nu var de kommet ind i opholdsstuen. Deres trin og stemmer var tæt på.

»Her ser ikke ud til at være nogen!« sagde en hæs stemme med lidt fremmed accent, måske er de inde i soveværelset. - Hold dig klar, Jones!«

Mike smed sig ned på maven og skubbede sig ind under den store seng. Her lå han musestille og turde næppe trække vejret. Dørtrinnet knirkede svagt. Han mere sansede end hørte den fremmedes tilstedeværelse. Nu måtte han bestemt være inde i soveværelset.

»Kom bare, Jones. Her er heller ingen!«

Mike så et par spidse herresko komme hen mod sengen.

»Hvor kan de så være henne?« Det måtte være denne Jones, der spurgte.

»Ved det ikke. Her er de i alt fald ikke, men vi skal nok finde dem. De kan ikke slippe væk, og ringe kan de heller ikke. Slim sidder ved omstillingen. Vi har alle de andre samlet nede i receptionen!«

»Også piccoloen?«

»Nå nej, han må vel være et eller andet sted heroppe, men skidt med den knægt. - Kom, lad os gå ud til de andre!«

I et glimt gik hele situationen op for Mike. Det hele havde været planlagt i forvejen. En gangsterbande havde fået nys om juvelérens besøg på hotellet. Manden med avisen i receptionen havde kun ventet på mr. Andersons ankomst.

I det samme lød den kolde,

kyniske stemme fra før inde fra opholdsstuen.

»Kom her! - Chris har fundet dem inde på direktørens kontor med juveler og det hele. - Nu skal det ikke vare længe!«

Næppe et minut senere var Mike alene i soveværelset. Tankerne kørte rundt i hovedet på ham. Hele hotellet besat af en gangsterbande. Han krøb frem fra sit skjul. På bordet ved siden af sengen stod en telefon. Han havde allerede hånden ude efter den, da han kom i tanker om, at en af gangsterne sad ved omstillingsbordet. - Nej, det gik ikke! - Han måtte blive her og vente. De fyre var ikke til at spøge med!

Han gik hen til vinduet og så ned. Foran hotellet holdt en stor, blå vogn. Der stod en mand og røg en cigaret ved siden af den.

Det gav et sæt i Mike. På hjørnet til Kings Street dukkede Mac Adams høje skikkelse op. Han gik et stykke hen ad fortovet derovre i skyggen. Nu stod han stille med hænderne på ryggen og så lige over mod hotellet. - Skulle man smække vinduet op og råbe ned til ham. - Nej, det gik ikke. Mac ville bare gå lige ind i gangsternes pistoler. Mike kneb øjnene til. Solens skær i sneen på tagene blændede ham.

I et lynsnart glimt så han for sig badeværelsets toilethylde. Der stod et barberspejl, som en eller anden gæst måtte have glemt. Et hulspejl.

I et par spring var han inde i badeværelset og tilbage igen ved vinduet udstyret med det glemte barberspejl.

Mac Adam stod stadig og stirrede over mod hotellet. Mike fangede solen i hulspejlet og drejede det, så lyskeglen faldt lige i ansigtet på Mac. Han kunne se ham knibe øjnene sammen. Mike kippede med spejlet, satte sin hånd for det, tog den væk, satte den for igen og var så i fuld gang med at signalere.

»S. O. S. - S. O. S. - Hotellet besat af gangstere! - Bevæbnede - Pas på den blå vogn. - Mike!«

Mac Adam havde stået stiv og anspændt. Nu forsvandt han i en fart ind i telefonboksen på hjørnet. Mike smed barberspejlet på sengen og listede ind i opholdsstuen. Døren ud til gangen stod stadig åben. Han lyttede og stak forsigtigt hovedet ud. Der

var ingen at se i gangen, men henne fra hovedtrappens skakt kunne han høre stemmer.

»Hold jer klar ved elevatoren, vi kommer straks!« Det var igen den kyniske, skarpe stemme. De måtte være her på tredje etage. Måske var det allerede for sent at alarmere politiet!

Det glimtede i Mikes blå øjne.

Hvad var det, mr. Anderson havde sagt om at sidde fast i en elevator? - Og havde elektrikerne ikke sagt . . .!

I næste øjeblik var Mike i listeløb på vej hen mod gangens modsatte ende, hvor døren til bagtrappen fandtes. Han nåede derhen, smuttede ud gennem døren og listede op ad den smalle trappe.

På fjerde etage lå der ikke mange værelser. Her var mest oplagsrum og lignende. Gangen

lå øde hen. Det tog ikke Mike mange sekunder at nå hen til hovedtrappen i gangens modsatte ende.

Ved elevatoren hang det skilt, som elektrikerne havde talt om.

»Brug ikke knappen på denne etage. - Livsfarligt!« stod der med store kluntede bogstaver.

Nede fra etagen neden under hørte Mike stemmer. Nu gik elevatordøren dernede, og nu kørte de nedad. Han rev skiltet væk og pressede fingeren på knappen. Der lød et knæk og en hvislende lyd, og elevatorens durende summen hørte op og blev afløst af en infernalsk dundren og råben.

Så lød der pludselig en skudsalve længere nede. En rude blev knust, og få minutter efter blev der skudt igen.

Mike for ned ad trappen og

ind på værelset, greb telefonen og ringede. Han måtte tage chancen.

»Hallo - hallo - hvem der?« lød Steves forvirrede stemme.

»Det er Mike. - Sig til politiet, at hele flokken sidder fast i elevatoren mellem anden og tredje etage!«

»Hvad - Mike - politiet? - Jamen, de er på vej op. - Elevatoren er gået i stå.« - Så forsvandt Steves stemme, og en anden tog telefonen.

»Hallo, Mike,« det var Macs stemme, »vi har dem. - Kom bare ned!«

I to timer sad gangsterne i elevatoren, før de gav op, og i mellemtiden havde Mike aflagt rapport til både Mac Adam og chefen for udrykningsstyrken.

*

Fjorten dage senere startede overbetjent Mac Adam med sin trop på den store juletur til hytten i bjergene. Ved mønstringen før afrejsen noterede han med tilfredshed en mødeprocent på hundrede - eller måske skulle man sige 104, når han nu havde fået øget troppen med den nye spejder, Billy Wilson, søn af en vis inspektør Wilson på hotel Phoenix, hvor Macs nye tropsassistent, Mike, efter jul skulle begynde som kokelev.

FLYVEMASKINEN har ført os den lange vej fra Danmark helt ud til den fjerne ø *Ny Guinea*, der ligger langt borte ude i Stillehavet. Det er verdens næststørste ø, kun Grønland er større!

Ny Guinea er delt i *Hollandsk Ny Guinea* med hovedstaden *Hollandia* i vest og *Australsk Ny Guinea* i øst.

Så snart vi er landet og kommet ud af flyvemaskinen, myldrer de mørke, krushårede *papuaer*, som er landets indfødte befolkning, frem fra skovtykningen og skal rigtigt se på os! Flyvemaskinen er de ikke så særligt interesseret i, den er de på forhånd godt kendt med; sådan en lander jo næsten hver dag et eller andet sted på øen!

Foruden *papuaerne* er der også andre slags indfødte på Ny Guinea, og hvis vi tager en lille tur op i bjergene, skal vi nok møde nogle af dem. Det er dværgfolk, som kaldes *pygmæer*, og de lever godt skjult

heroppe i den tætte jungle. De største af dem bliver højst 150 cm høje (prøv at sætte dette mål af på en dør, så kan du rigtigt se, hvor små de er). De fleste af dem er endda ikke så lidt mindre!

Det var spanske søfarere, som i 1526 opdagede Ny Guinea, men det tog lang tid, før europæerne rigtigt lærte øen at kende, de tætte, uigennemtrængelige skove og høje, stejle fjelde skulde nok standse dem! I virkeligheden er det først nu i de seneste år (efter 2. verdenskrig), at øen er blevet rigtigt udforsket, og floderne er endnu den dag i dag de eneste helt gode trafikveje, når man skal ind i øens indre.

Ny Guinea er, som før nævnt, delt mellem *Australien*, der har den østlige del, og *Nederland* (Holland), der har den vestlige, men i den allersidste tid arbejdes der på at skabe friere politiske forhold, som kan føre til, at disse gamle europæiske koloni-områder helt bliver fri-

I Ny Guin

Lektor Sophie Petersen „Dan
Stillehavet, og Alex Sechers te

givet og overladt til den indfødte befolkning.

Og nu vil vi rejse lidt rundt på øen og se, hvorledes livet leveres der. Vi slår os ned i *Port*

Moresby, hovedstaden i den østlige del af den store ø.

Her kan I tro, at jeg havde en morsom oplevelse, da jeg for et par år siden rejste i disse eg-

I Ny Guineas Jungle

Lektor Sophie Petersen „Danmarks Sophie“ fører os til øen i Stillehavet, og Alex Sechers tegninger bringer dem ganske nær

givet og overladt til den indfødte befolkning.

Og nu vil vi rejse lidt rundt på øen og se, hvorledes livet leveres der. Vi slår os ned i Port

Moresby, hovedstaden i den østlige del af den store ø.

Her kan I tro, at jeg havde en morsom oplevelse, da jeg for et par år siden rejste i disse eg-

ne: Jeg blev inviteret ud på en af de store gummiplantager, men jeg kunne straks mærke, da jeg kom derud, at der var uro i luften!

De mørke, krushårede papuauer, som lige var hentet fra regnskovens vildnis ind til den store plantage, nægtede at arbejde og havde samlet sig i en

East Jungle

marks Sophie“ fører os til øen i
ninger bringer dem ganske nær

ne: Jeg blev inviteret ud på en
af de store gummiplantager,
men jeg kunne straks mærke,
da jeg kom derud, at der var
uro i luften!

De mørke, krushårede papu-
aer, som lige var hentet fra
regnskovens vildnis ind til den
store plantage, nægtede at ar-
bejde og havde samlet sig i en

stor klynge omkring den hvide
plantagejer. Grunden hertil vi-
ste sig at være den, at en af de
indfødte arbejdere var død og
blevet begravet i plantagen, og
nu ville hans slægt og venner
have lov til at grave ham op,
bære liget hjem til landsbyen,
hvor han hørte til, og begrave
ham der under udfoldelse af alle
de ceremonier, som stammen
brugte, når der var dødsfald.
Det havde man nægtet dem, og

derfor strejkede de. Det hele så
unægteligt truende ud, men så
skete der pludselig det, at nogle
af de indfødte opdagede, at jeg
havde et fotografiapparat med
mig og sad inde i bilen og tog
billeder! Og så glemte de helt,
hvad de egentlig var der for,
omringede bilen og kiggede ind
til mig - og jeg skyndte mig, så
hurtigt jeg kunne, at fotogra-
fere dem. Det hjalp på hele si-
tuationen. Der opstod en for-

ALP SECHER

sonlig stemning, som plantage-ejeren straks benyttede sig af, og man enedes om, at papuaerne skulle have lov at føre kammeraten hjem og begrave ham efter deres sædvanlige ritual. De derved mistede arbejdsdage skulle så tjenes ind, ved at man arbejdede om søndagen i de to følgende uger.

En flink ung papua, der så vældig rar ud, kom hen til mig, og det viste sig, at han var arbejdsholdets fører, og han gav mig et kraftigt håndtryk til bekræftelse af forliget.

Men jeg skal aldrig glemme den flok, som stod omkring os der ved vognene: de mørke ansigter var præget med stammens særlige tatoveringer, og lugten af deres sved steg op fra de sorte kroppe - en mærkelig lugt, som hidrører dels fra den kokosolie, huden smøres ind i, dels fra de for racen karakteristiske duftstoffer - hver menneske-

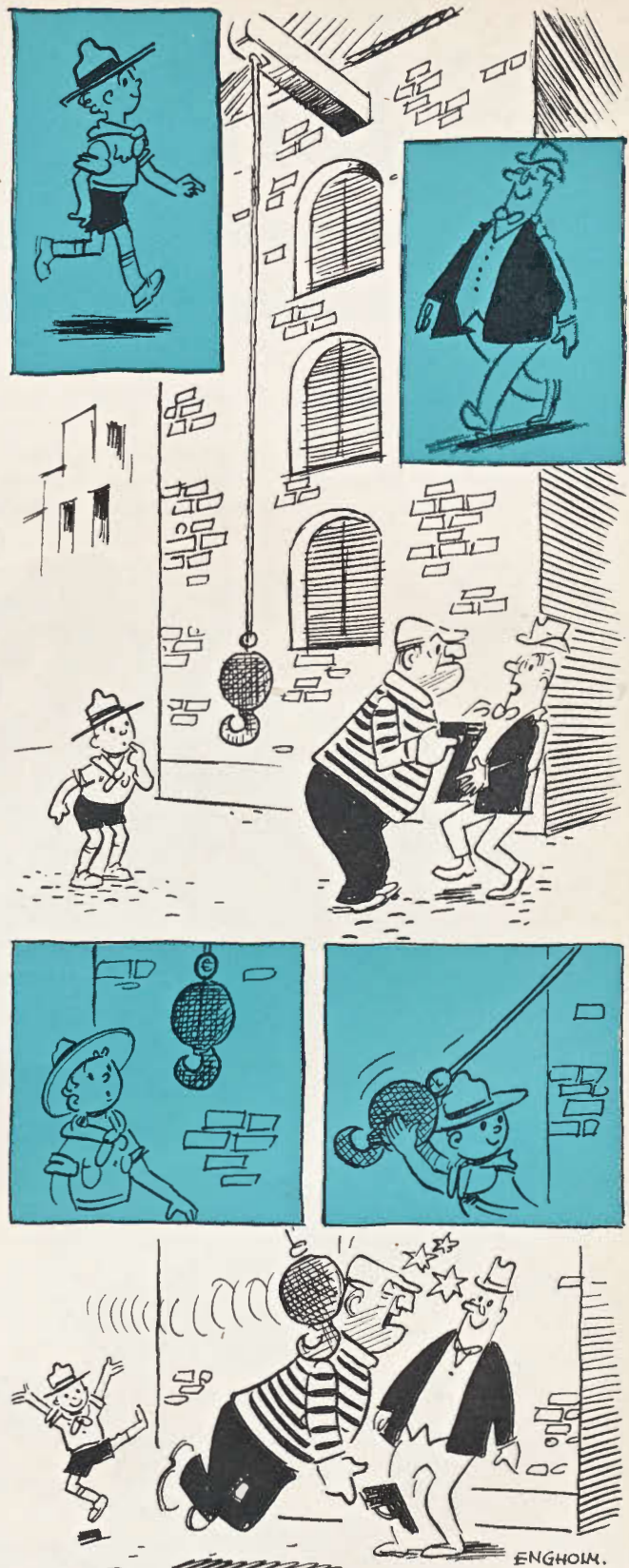
aces sved har sin særlige duft, og ligesom vi europæere egentlig ikke kan lide duften fra negersveden, så synes negrene også, at vi hvide folk lugter ækelt!

Helt roligt er der ikke for tiden her på Ny Guinea. I marts 1961 meldtes det netop fra *Port Moresby*, at de indfødte havde genoplivet et hemmeligt selskab, som man troede ophævet for over 50 år siden. Dets medlemmer har aflagt ed på, at de vil dræbe alle hvide kolonister.

1500 papuaer har allerede sluttet sig hertil, og bevægelsen har bredt sig videre til *Ny Britannien*. Det hele minder meget om Mau-Mau-negrenes optræden i Afrika (i Kenya området).

Men nu må vi vist se at komme hjemad, og hjemturen er også meget spændende. En flyvemaskine fører os først efter at have hentet os på *Ny Guinea* til den store, nye lufthavn på øgruppen *Philippinerne*, og senere går det videre mod vest.

Hvis I ser efter på jeres landkort, vil I se, dersom I kan finde den nordvestlige del af *Ny Guinea*, at øen har form som et stort dyrehoved, og her i nærheden ligger en lille ø *Biac*, og på den bygges der nu store hangarer og hoteller. Vores SAS skal også have et her. Man regner nemlig med, at der i fremtiden bliver en vældig flyvetrafik over Stillehavet forbindende øst og vest, og lufthavnen dér bliver sikkert en af verdens største.

LILLE SØREN SPEJDER

JULEKLIP

Det er en gammel kunst at klippe dekorationer i papir. Elin Stephansen, som er en dygtig og kunstfærdig klipperske, viser Spejderjul's læsere, hvordan I kan klippe nye og ikke før sete juledekorationer. Se nøje på tegningerne. Læs vejledningen ikke én, men to gange. Tag så et stort stykke papir og en skarp saks – og begynd!

En juleuro må vi naturligvis have, og vi laver den selv. Den helt store stjerne danner paraplyen, der skal bære de urolige hjerter og stjerner. Begynd med ruderne og glem ikke hakkene, som skal samle skærmen. I midten anbringes en tråd til ophængning, og den sikres på undersiden med den mindste af stjernerne. I paraplyens spidser og i midten anbringes så mange stjerner og hjerter, som man har lyst til. Se lige på fotografiet på næste side.

Den lille stjerne herover er nok den mindste på siden, men den har den vigtige funktion, at den skal holde sammen på paraplyen og sikre balancen.

H. C. Andersen var dygtig til kunsten at klippe. I hans hus i Odense ser man fine prøver på, hvad eventyrdigteren også kunne digte på denne måde! Papirklip er forløberne for de papirfigurer, som er dukket op i USA og Schweiz, og i århundreder har japanerne været berømte for deres papirklip, som de ligefrem dyrkede som en selskabsleg. Lad os prøve den leg i julen!

Lygten herunder kan bruges i stor størrelse som julebordsdekoration og i lille størrelse med en tråd i toppen som juletræspynt. Den klippes i tynd karton eller papir, og alle farver kan bruges.

Hyrderne ved
krybben skal nok
helst klippes i hvidt
blankt papir.

Fugle ved neget
tager sig bedst ud
i hvidt papir og er
nemme at klippe.
De uøvede af jer
skal begynde med
at klippe denne figur.
Mange juleneg ned
ad et julebord vil
være af fin virkning.

Materialet, der er brugt til modellerne på disse
sider er hvidt tykt skrivepapir og tynd karton.
Glanspapir i forskellige farver kan være af ud-
mærket virkning. De forskellige metalfolier er
dyrere, men mere holdbare. Men læg mærke
til, hvor smukt et materiale hvidt papir er i sin
enkelthed. Man lægger to stykker papir over
hinanden og folder dem midt over. Det er
klogt at clipse dem sammen eller sy dem først.
Hvor det skal gøres, ses af tegningerne.

Saksen, man benytter, skal
være skarp og spids. Man
skal være sikker på
hånden, og er man det,
kan man efter god gammel
papirklipsteknik klippe
på frihånd. Men har man
aldrig forsøgt sig før,
er det nok klogt i
begyndelsen at kalkere
modellerne over på
sit arbejdspapir.

Kirken er svær at
lave, men den er
meget smuk, når
den er færdig, og
man kan jo sætte
kulørt cellofanpapir
bag ruderne og
lade bordlysene
skinne igennem;
men naturligvis skal
der udvises
forsigtighed, når
borddekorationen
består af papirklip
og julelys!

i isvintre for at hente forsyninger til deres ø. Men dengang var man mere end i vore dage henvist til at klare sig selv.

Der fandtes på Delholm en lille landsby og nogle spredte gårde, og på en lille høj, Tingbanken, tæt ved stranden lå kirken, og ved den skete den begivenhed, der her skal berettes om.

*

I den strenge vinter 1657 lå hele Danmark snedækket. Havet var frosset til, og om den lille ø Delholm lå isen som en fast flade, så langt man kunne se. Knugende ensomt lå øen der langt ude i isen. 10 kilometer var der til nærmeste fastland og meget længere endnu til den nærmeste havneby.

Isen, der isolerede de mange danske øer og standsede fiskeri og skibsfart, var dog godt for noget. Man kunne gå på den, og der kunne fortælles meget om de farefulde og anstrengende ture, øboerne måtte foretage

Det er sent på eftermiddagen lillejuleaftensdag. En bidende skarp østenvind er blæst op, og store mørke skyer varsler snestorm. Der er travlhed inden døre i alle de små hjem, og ringerens 15-årige datter, Elsebeth, der besværligt strider sig fremad i den stærke blæst, møder ingen på sin vej. Hun skutter sig og går til, så hurtigt hun kan, for at nå den lille tårndør i kirken. Hun skal op i tårnet for at ringe solen ned.

Med besvær får hun åbnet tårndøren og skal lige til at gå ind, da hun ser et stort mørkt væsen komme springende frem imod sig fra et af gravstederne.

Elsebeth giver et hvin fra sig og styrter ind i kirken og op ad den første stige til klokkerummet.

Hun mærker et hårdt ryk i sin kjole, men da hun i sin angst har klamret sig fast til stigen, bliver hun ikke trukket ned. Hendes kjolekant flænges itu, og hun kryber videre, så hurtigt hendes rystende ben kan bære hende. Så lyder der et brag. Et vindstød har smækket tårndøren i, og der bliver helt mørkt nede ved tårnindgangen.

Elsebeth er nået til tårnets første afsats og vender sig hurtigt om for at se, hvad det er for et væsen, der er efter hende. Nede fra mørket stirrer et par lysende øjne op imod hende, og en frygtelig snerren høres.

Så jager rædselen igennem hende. Det går op for hende, at hun er spærret inde i tårnet sammen med et eller andet ukendt uhyre. Hvad skal hun dog gøre? Kun hendes forældre ved, at hun er i kirketårnet, og de er sammen med hendes lillebror taget ud til en gård i den anden ende af øen. Det var jo derfor, hun havde lovet at ringe i stedet for sin far.

Elsebeth prøver endnu en gang at finde ud af, hvem det er, hun er alene med. Alle mulige tanker flyver gennem hendes hoved. Et dyr måske? Elsebeth er vokset op på Delholm og kender både mennesker og dyr, men disse øjne og denne grufulde snerren har hun aldrig før oplevet magen til. Alle de fortællinger om trolde, hekse, varulve og andre uhyrer, som Gammelmor har fortalt i de mørke vinteraftener, melder sig i hendes fantasi. Med et slår en tanke ned i hende: Det skulle dog vel ikke være den skinbarlige, der har skjult sig på kirkegården i disse travle dage, hvor menneskene er så opfyldt af forberedelserne til den store højtid? Forfærdet synker hun sammen ved foden af den stige, der fører det næste stykke op i tårnet.

Ved berøringen med stigen kommer Elsebeth pludselig i tanker om klokken. Hun skulle jo op for at ringe - måske kan klokken bruges til at tilkalde hjælp?

Da hører hun igen en snerren fra mørket, og hun hører nogen

pusle omkring ved stigen fod, - en kradsende lyd - stigen til afsatsen rokker.

»Nu kommer det!« tænker Elsebeth og stivner, men tager sig så sammen og samler alle sine kræfter i et forsøg på hurtigst muligt at nå op i klokkerummet. Hun snubler op ad trinene og står lidt efter oppe ved klokken, hvor hun ved vinterdagens svage lys fra glamhullerne lige netop kan orientere sig. Hun får da det indfald at trække den øverste stige op til sig, men hendes hænder ryster, så den tunge stige glider fra hende og falder om med et rungende brag. Nu er hun for alvor indespærret. Men samtidig føler hun sig lidt mere sikker, for uden stige kan forfølgeren da vel næppe nå op til hende?

Hun griber efter klokke rebet og slår tre usikre slag på klokken. Lyden af klokkeklangen blandes øjeblikkelig med et rædselsfuldt hyl og en langtrukken tuden og runger op gennem den snævre tårnopgang. Det gys er i Elsebeth.

Et nyt hyl dernedefra sætter på ny fart i hende. Hun har nu kun det spinkle håb, at kirkeklokken kan tilkalde hjælp, men hun er klar over, at ingen vil reagere, hvis klokken blot ringer som sædvanligt.

Igen fatter hun om klokke rebet og slår i rask rækkefølge slag efter slag på klokken, kimer og kimer. Slagene er uregelmæssige, snart skurrende og snart hårde og klare. Det er en højst usædvanlig ringen solnedgang!

Elsebeth standser udmattet sin ringen, knebelen slinger med en skurrende lyd langs klokkesiden. Så bliver der stille. Nej - igen lyder hylet nede fra mørket. Elsebeth vakler hen til et af glamhullerne for at se, om der kommer nogen.

*

Rundt om i landsbyen standser mange i deres travle virke. Hvad er det? Ringer ikke kirkeklokken på en ganske anden måde end ellers? Skyldes det måske blot, at det er lillejuleaften, eller er ringeren gået fra forstanden? Man spejder ud gennem de små ruder for at få en forklaring, men dér ligger kirken så fredeligt, som den altid

Vi husker alle det kapitel i Danmarkshistorien, hvor svenskerne gik over isen fra ø til ø.

Men der var også andre levende og farlige væsner, der i vinterkulden gik over det tilfrosne vand

da Elsebeth ONKEL RIX ringede solen ned

har gjort, og intet liv rører sig om den. Da den mærkelige ringning lidt efter forstummer, slår man sig til ro. Man får nok forklaringen en anden gang. Det haster ikke.

Lige over for kirken ligger smedjen. Også smedens søn, Ole, har hørt den mærkelige ringning, og han går ud af smedjen og kikker op mod tårnet. I et af de små glamhuller får han øje på et pighoved, og han går nærmere til og genkender Elsebeth. Hun sætter begge hænder for munden og råber til

ham, men hendes ord føres bort af den stærke blæst, og hun må atter og atter gentage dem.

Endelig har Ole opfattet, at der er noget inde i kirken, som tilsyneladende har skræmt Elsebeth fra vid og sans. Ole løber ind til sin far, og lidt efter kommer smeden ud. I hånden holder han en lang jernstang, hvis ene ende endnu glødende lyser i det svindende dagslys.

Smeden kikker op mod glamhullet, hvor han kan skimte et ansigt over murkarmen.

»Hvad er der los?« råber han.

Elsebeth gentager, hvad hun har råbt til Ole: Et eller andet uhyre er inde i kirken sammen med hende. Hun fægter med armene og råber så højt, hun kan: »Men luk ikke op. Det står lige inden for døren...«

Ole og smeden skynder sig ind på kirkegården og går om til tårndøren. Den er lukket, klinken er faldet i. Smeden slår et slag på døren med den nu afkølede jernstang. Et hyl lyder derindefra.

»Huha«, siger smeden. »Er det mon selveste den skinbar-

lige, der er kommen til kirke i dag?«

Smeden slår igen på døren. En arrig snerren høres, og døren knager og giver sig, som om nogen indefra forsøger at skubbe den op. Tårndøren lukker udad. Den er gammel og skrøbelig. Det rustne klinkebeslag klirrer ved de heftige stød indefra. Det begynder at se faretruende ud.

Smeden er en svær, bred mand. Han sætter ryggen til døren og stemmer imod af alle kræfter. Lidt efter lidt bliver der stille inde bag døren, og

Hvad mon hun har i kikkerten, den unge amerikanske søspejder? Hun ser over havet til Pakistan, hvor hendes spejderkammerater indretter sig i lejren og til sine mørke søstre i Nigeria under brændende afrikansk sol

smeden begynder så småt at spare på kræfterne.

»Løb efter hjælp«, siger han til Ole. »Tager han fat igen derinde, er det ikke godt at vide, hvor længe døren holder.«

Ole sætter i løb hen ad kirkegårdsstien for at få fat i nogle af byfolkene.

Men i det samme lyder der inde fra tårnet et hyl, gruelligere og mere indædt end tidligere. Et voldsomt brag ryster tårndøren, og smeden tumler forlæns og skubbes af døren helt ind mod kirkemuren. Ole standser brat og vender sig om, - men kun et sekund. Så opfatter han, hvad der er sket, og i et langt spring sætter han over kirkegårdsmuren og ud på landevejen. Lige i hælene på ham

følger et gråsort uhyre, hvis lige han ikke før har set. Der er ikke tid til at tænke - han styrter blot af sted i vildt løb, mens han mærker sit hjerte dunke helt oppe i halsen. Nu føler han, at han ikke kan holde ud ret meget længere, og samtidig mærker han sin forfølgers pustene lige bag sig. Han ved, at han vil give op om et øjeblik, og rædselen sniger sig iskold ind over ham...

Da runger der et skud, og en mærkelig stilhed følger efter det. Ole sagtnet sit løb og vender sig halvt om - og standser så helt. Midt på landevejen ligger en kæmpemæssig ulv - stendød. Inde fra marken kommer præsten med en endnu rygende bøsse i hånden, og ud fra kirke-

gården kommer smeden løbende.

»Gud ske tak for præstens bøsse«, siger smeden stakåndet, da han når hen til det døde vild-
dyr. »Der ser du, Ole, hvordan den skinbarlige tager sig ud, når præsten først har fået ram på ham!« tilføjer han med en lille latter og slår Ole på skulderen.

»Magen til solnedgangsringning har jeg ikke hørt før«, siger præsten. »Den havde nær ødelagt min jagt for mig i dag, og jeg kom ærligt og redeligt herop for at tale et borgerligt ord med ringeren.«

Ved disse ord kommer Ole i tanker om noget. Han sætter i løb op mod kirken og forsvinder ind gennem tårndøren. Kort efter kommer han ud med Else-

beth, der gysende betragter den døde ulv.

»Den må være kommet her-
til over isen«, siger præsten. »Der er ulve på fastlandet, men herovre har vi da hidtil været forskånet.«

De står alle fire lidt og betragter den døde ulv. Så tilføjer præsten: »Hør, ved du hvad, Elsebeth, jeg har skudt ulven, den er derfor min. Men du skal have pelsen som julegave.«

*

Det fik Elsebeth, og Delholm kirke fik en ny og mere solid tårndør, og så længe isen lå landfast om øen, gik mænd dag og nat vagt på stranden, for kunne der komme én ulv over til Delholm, kunne der komme flere.

Det var en dag i begyndelsen af december. Sjette klasse havde lige haft geografi med deres klasse-lærer, hr. Højgård, og nu var det spisebrikvarter. Der var i dag en glad forventning i klassen, for lige efter skoletid skulle de alle til skolescene og se »Genboerne« - derfor var de fleste i deres pæne tøj, og madpakkerne var større end sædvanlig; man kom jo ikke hjem før klokken fem i dag. Der var en glad summen og småsnakken overalt, og hr. Højgård stod henne ved døren og ventede bare på, at det skulle ringe, så han kunne komme ned og få sin frokostkaffe.

Peter stod med ryggen op ad klaskeskabet og sludrede med sin bedste ven, Mikael; det var om en fjernsynsudsendelse, de havde set aftenen før. Da ringede klokken, og alle styrtede mod døren.

Snart var klassen tom. Kun hr. Højgård var der endnu; han var kommet i tanker om, at han skulle bruge et par stilebøger til næste time, og han kunne lide at have tingene i orden, inden timen begyndte.

Men hvad var det - nøglen

En virkelig begivenhed i en skole har givet Kirsten Bang ideen til juléhistorien om Peter, der pludselig i sin lomme fandt den nøgle til skoleskabet, som klassen havde ledt efter Tegninger af Svend Otto

sat til at kigge efter på gulvet men nøglen var og blev væk!

Et øjeblik for det gennem hr. Højgårds hoved: Det kan vel ikke være én af drengene, der har hugget nøglen! For der var mange gode ting i det skab; ikke blot nye hefter og tegneblokke og farveæsker og blyanter, men klassens sparebøsse havde sin plads der, og der måtte være over 100 kr. i den! For klassen sparede sammen til en tur til sommer.

»Nøglen var der i forrige time, og den skal findes!« erklærede hr. Højgård bestemt. Og alle børnene var enige med ham. Nøglen skulle findes! Den måtte jo være et eller andet sted. Det blev en hel sport at finde den. Skolebordene blev rykket

overflødigt; for hvis der virkelig var en dreng, der var så uærlig og forstokket, at han havde stjålet nøglen, så var han også så snedig, at han havde gemt den et bedre sted!

Nøglen blev ikke fundet. Til sidst blev hr. Højgård træt af at lede efter den, og han gav pedellen besked om omgående at sætte en ny lås i skabet.

Det skete, men nøglehistorien blev ikke glemt, hverken af læreren eller af eleverne. Det var og blev et uopklaret mysterium.

*

Det var juleaftensdag, hjemme hos Peter.

Peters to små søstre, tvillingerne Anne og Grete, var spræng-

»Hør, jeg synes, der er snavs på din jakke, på ryggen er det mon kalk?« sagde far, og Peter trak jakken af for at børste den. Idet han rystede den, faldt der noget ud af lommen og ned på gulvet med en klinger lyd. Det var en nøgle. Far tog den op.

Blodet for Peter til hovedet. Var det ikke - var det ikke nøglen fra skoleskabet?

»Hvad er det for en nøgle?« sagde far og kiggede på den. »Den er stemplet med nr. 3! Den kender jeg ikke.« Han så på Peter, der var blevet ildrød i hovedet.

Tvillingerne stirrede interesseret på ham. Pludselig sagde Grete højt, hvad de andre tænkte: »Er det måske den nøgle,

PETER OG NØGLEN

var jo ikke i skabet, og han havde da ellers netop i denne time hentet viskelædere frem! Havde han puttet den i lommen? Nej. Eller lagt den på plads oppe i katederskuffen? Heller ikke. Nå, han måtte spørge ordensduksen. Heldigvis skulle han have klassen i næste time igen. Hr. Højgård skyndte sig ned på lærerværelset til sin kaffe og sine kolleger og tænkte ikke mere på nøglen.

I næste time spurgte lærer Højgård drengene, om der var nogen, der havde set noget til nøglen; men det var der ikke. Alle huskede, at læreren havde låst skabet op og taget tre nye viskelædere ud, men hvor nøglen var blevet af, var der ingen, der vidste! Endnu engang ledte læreren alle sine lommer igennem og gennemsøgte katederskuffen, og ordensduksen blev

til side og skabet skubbet frem; alle ledte ivrigt og grundigt, men nøglen var og blev væk.

»Jeg er meget ked af det her,« sagde hr. Højgård til sidst helt alvorlig. »Der kan da ikke være nogen, der er så - dum - at hugge den nøgle bare for sjov, mener jeg! Men det er ikke sjov, dette her, forstår I nok, for hvis vi ikke finder nøglen, så - så er det jo ligesom vi ikke kan stole rigtig på hinanden her i klassen, vel?«

Der var dyb tavshed i klassen. Alle var kede af den historie. Hvor kunne den dumme nøgle være blevet af? De kiggede rundt på hinanden. Var der virkelig en af kammeraterne her, der ikke var til at stole på?

»Skal vi vende vores lommer alle sammen?« foreslog Mikael.

»Nej -« sagde hr. Højgård; han tænkte, at det var ganske

fyldte af glad forventning. De havde fået deres nye rødprikke-kjoler på, og de var ikke til at styre af utålmodighed, efter at tiden skulle gå, så det snart kunne blive juleaften.

Peter var også glad, men hos ham var der blandet lidt vemod i glæden. For han var så gammel, at han kunne huske sin mor, der var død for fire år siden. Og netop i julen måtte han tænke på hende, for det havde nu alligevel været noget andet, dengang mor levede. Selv om far gjorde, hvad han kunne, for at glæde sine børn, og frk. Christensen var såmænd også rar. Hvad mon der vankede i julegave i år? Det trøstede at tænke på juletræet og gaverne.

Peter kom ned i stuen i sit pæne tøj, og hans far, der sad i lænestolen og læste avisen, kiggede venligt hen på ham.

der er blevet væk henne i skolen?« For Peter havde naturligvis fortalt den mærkelige historie derhjemme.

»Må jeg se den?« stammede Peter. Far rakte nøglen hen imod ham. Det var den forsvundne nøgle. Hvordan i alverden var den kommet ned i hans lomme.

Far så strengt og koldt på ham. »Må jeg så få en forklaring,« sagde han. »Hvor er den nøgle kommet fra?«

»Det - det ved jeg ikke,« Peter hakkede og stammede. »Men det er ikke mig, der har taget den! Nej, det er ej!«

Tvillingerne stirrede på ham med afsky og rædsel, syntes han. Far så afvisende og vantro ud. »Og det vil du have, vi skal tro!« sagde han koldt.

Det var, som om Peter faldt ned i en afgrund. Far troede, at han var en tyv! Tvillingerne

troede det også! Det snurrede rundt i hans hoved.

»Du må straks gå hen til læreren med den nøgle og forklare ham sagen,« sagde far strengt. »Den historie må vi have ud af verden, inden vi kan fejre jul.«

Læreren! Nu ville hr. Højgård også tro, at han var en tyv! Og kammeraterne ville vel få det at vide. Alle ville tro, at han var tyven, og ingen ville regne ham for noget mere! Det svimlede for ham. Han styrtede ud af stuen og op på sit lille værelse.

Far stod tilbage og stirrede undrende og bedrøvet på den famøse nøgle. Var hans dreng virkelig så uærlig? En frygtelig opdagelse at gøre. Var det, fordi drengen ingen mor havde? Forstod han, faderen, ikke at opdrage sine børn? Hvad kendte han i grunden til Peter? Hvad vidste han om hans fritid, hans kammerater? Man hørte jo så meget om vor tids børn og unge! Hvordan skulle han gribe sagen an? Nå ja, når drengen var faldet lidt til ro, måtte de jo tale ud om sagerne.

*

Peter stod oppe på sit værelse med sort fortvivelse i sit hjerte. De troede, han var en tyv! Han ville flygte hjemmefra! Han ville ikke blive et øjeblik længere i dette hus, når både far og pigerne anså ham for en tyv. Han ville ikke tilbage til skolen mere, hvor han blev brændemærket som en tyv! Aldrig! Han ville stikke af! Så kunne de have det så godt alle sammen! Så kunne de holde juleaften uden ham! De ville såmænd heller ikke savne ham - tyveknægten! De havde det meget bedre uden ham.

Men hvor skulle han flygte hen? Penge havde han ingen af - han havde brugt dem alle til julegaver. Tårerne steg ham i øjnene ved tanken om de små julegaver, han havde pakket ind til dem alle - de fortjente det sandelig ikke!

Han ville cykle ud til sommerhuset! Der kunne han ligge i nat. I morgen tidlig ville han så køre videre - måske se at komme ud som skibsdreng - til fjerne lande - så kunne de have det så godt alle sammen! Far og tøsene - og skolen! Først når han var kommet langt, langt bort, ville han - måske - sende

dem en lille hilsen - uden adresse! Mon de så alligevel ville savne ham lidt - og fortryde?

Peter trak sin rygsæk frem. Lidt ekstra tøj måtte han have med; pyjamas og et par strømper. Og mad! Mon han kunne slippe ned i køkkenet, uden at de hørte ham?

Forsigtigt listede han ned ad trappen. Frk. Christensen var inde på sit værelse; hun klædte sig vel om. I køkkenet duftede der af flæskesteg og rødkål. Inde i spisekammeret forsynede han sig med et par kolde frikadeller, noget rugbrød og rullepølse og en stor håndfuld småkager fra kagekassen. Det hele stoppede han i en plastikpose.

Lidt efter sneg han sig ud af køkkendøren med regnfrakke og gummistøvler på. Rygsækken satte han på bagagebæreren, og så kørte han. I kulde og snesjap ud af byen. I hans hjerte var der fortvivelse og oprør. Han trampede hårdt i pedalerne. Han hadede dem alle sammen! Han ville aldrig se dem mere!

*

Det var næsten mørkt, da han træt og forpustet nåede det lille blokhus ved stranden. Øde og

bart så her ud denne blæsende, skumle vinteraften; de grå bølger rullede mod stranden; vinden puslede i de visne blade og susede i de strittende, forblæste nåletræer. Nøglen hang på sin hemmelige plads under tagskægget. Inde i huset var der også koldt. Han tændte gasradiatoren. Han følte sig både forfrosen og sulten. Te og sukker stod altid på køkkenhylden. Han satte en kedel vand over og rystede maden ud på en tallerken. I grunden var det ganske spændende at være her ganske alene, uden at nogen vidste det, og indrette sig helt som han ville!

Han fandt en stump stearinlys og tændte den. Udenfor var det nu bælgmørkt. Blæsten var taget til, og regnen slog mod ruderne. Peter gnavede sine frikadeller og pølse-mader og drak tynd, koghed te til. Lyset blafrede i trækken fra ruden. Det lille lys var hele hans juleaften, tænkte han, og gråden steg ham op i halsen. Intet juletræ, ingen festlig middag, ingen gaver! Helt alene sad han her, på flugt, bort fra dem alle sammen - alle dem, der anså ham for en tyv!

Hvordan kunne den nøgle da også være kommet i hans lom-

me? Det var ganske uforklarligt. En frygtelig tanke steg op i ham. Kunne en eller anden af hans kammerater have ladet den glide ned i hans lomme for selv at undgå opdagelse? Hvem kunne da være så nederdrægtig! Hvordan kunne det være gået til? Og hvordan skulle han nogen sinde kunne rense sig for mistanken? Nøglen var fundet i hans lomme. Det var der tre vidner på. Det kunne aldrig bortforklares. Ingen ville tro ham på hans ord.

Nej, der var kun ét for ham at gøre - at komme væk - langt, langt bort, bort fra alle dem, der ikke mere stolede på ham.

Lyset var brændt ned i stagen. Han kunne ikke finde flere lys. Det havde han ikke tænkt på. Nu flimrede lyset - og gik ud. Der var helt mørkt i den lille stue. Kun fra gasradiatoren kom et ganske svagt, spøgelsesagtigt skær. Blæsten var ved at blive til storm. Vandet bruste derude, og vinden peb. Regnen slog arrigt mod de sorte ruder. Og her sad han i mørke - alene - og det var juleaften! Nu var de andre nok ved at tænde juletræet! Mon de tænkte lidt på ham? Savnede ham? Fortrødt?

Fortvivelse overvældede ham. Han kastede sig ned på bænken. »Mor! Mor!« græd han. Hvis mor havde levet, ville dette ikke være sket. Hun ville have troet på ham! Han følte sig fortvivlende alene i verden, forladt af alt og alle. Alene - i mørket - langt borte fra sit hjem, som han aldrig mere skulle gense!

Lidt uhyggeligt var det også at være her ganske alene i mørket. Han syntes, han hørte noget pusle udenfor!

Angst satte han sig op og lyttede. Lød der ikke en grov stemme derude i blæsten? Bare den hyldende blæst ville holde op. Havde han dog haft en smule lys! Det var så uhyggeligt ikke at kunne se en hånd for sig.

Jo - der var nogen derude! Med stive øjne stirrede han hen i retning af døren. Nogen tog i døren og ruskede i den. Heldigvis havde han låset den. Hvem kunne det dog være? Man hørte så meget om tyve, der brød ind i sommerhuse. Hvis nu sådan nogen desperate banditter fandt ham her, alene, hvad ville de så gøre ved ham? Angstens kolde sved brød frem på hans pande.

Der lød skridt rundt om huset. Nogen famlede ved køkken-

vinduet. Ville de knuse ruden og bryde ind den vej? Der lød hæse stemmer derude i stormen. »Luk op!« var der vist nogen, der råbte. Hvad vej skulle han flygte? Hvordan skulle han slippe bort fra disse indbrudstyve? Der var kun én dør i huset.

Klir - klir! Det var køkkenvinduet, der blev knust. Drogens hjerte bankede vildt af rædsel. Han følte sig som et dyr, der er fanget i en fælde. Hvad ville de gøre ved ham, disse røvere?

»Her er ingen!« lød nu en stemme ude fra køkkenet. »Her er mørkt over det hele.«

»Han må være der,« sagde en anden stemme, »for hans cykel står under halvtaget.« Var det ikke en stemme, han kendte? Den lignede fars, men var meget hæs.

Nu kom en mand ind i stuen; en lommelygtes skarpe lys spillede rundt i mørket. »Er her nogen?« sagde en dyb stemme - jo, det var jo far!

»Her er jeg,« stammede Peter spagt henne fra bænken.

I det samme følte han sig omsluttet af et par stærke arme, og han kendte den fortrolige lugt af sin far.

»Peter, min egen dreng, hvor har du gjort os alle bange,« sagde han. »Hvor kunne du dog finde på noget så vanvittigt som at løbe bort - på en juleaften?«

Peter trykkede sig ind til sin far. »I troede jo alle sammen, at jeg havde stjålet den nøgle,« hulkede han.

»Lige i første øjeblik troede jeg det vist,« indrømmede far, »men nu kan jeg godt indse, at det var forkert af mig at tro sådan noget om min egen dreng.«

Et lys blev tændt. Nu så Peter, at der var kommet endnu en mand ind i stuen. Det var lærer Højgård!

»Jeg ringede til din lærer, da du var forsvundet,« fortalte Peters far, »for at spørge, om han vidste noget om dig. Og han sagde straks: naturligvis har Peter ikke taget den nøgle!«

Læreren nikkede.

»Hvordan kan De vide det?« spurgte Peter helt forbavset.

»Kære Peter,« sagde lærer Højgård smilende, »du er ikke nogen særlig dum dreng, vel? Hvis du virkelig havde taget nøglen, og der var kommet så meget postyr over det, så ville du da ikke ganske rolig have ladet den ligge flere uger i lom-

men, vel? Som et bevis for din skyld. Så ville du ganske simpelt have smidt den fra dig. For øvrigt kender jeg dig - og ved, at du aldrig ville finde på den slags ting.«

Far trykkede igen Peter ind til sig. »Din lærer kender dig bedre, end din egen far gør det,« sagde han. »Det er flovt. Tilgiv mig!«

Peter fik tårer i øjnene, fordi hans far bad ham om tilgivelse. Han var helt genert.

»Men hvordan kan den nøgle være kommet ned i min lomme,« undrede Peter sig. »Der er vel ikke en anden dreng, der kan have puttet den derned - «

»Nej, det tror jeg ikke,« sagde læreren. »Der er ingen drenge i klassen, jeg kan tiltænke en sådan nederdrægtighed. Jeg har spekuleret meget over den ting. Sig mig, stod du ikke nede ved skabet og lænede dig ind mod det, da du var færdig med at spise?«

»Jo - jeg stod og snakkede med Mikael,« sagde Peter.

»Kan det ikke tænkes - selv om det måske er lidt usandsynligt, at nøglen er faldet ned i din lomme?«

»Jo!« råbte Peter med strålende øjne. »Nu kan jeg huske det! Da jeg løb ud, hang min lomme fast i noget, og jeg troede først, at den var gået i stykker. Men det var den ikke. Den har hængt fast i nøglen, og på den måde er den faldet ned i lommen!«

»Den slags ting kan ske,« sagde læreren, »og sådan er det sikkert gået til. Jeg er meget glad ved, at dette mysterium - som de fleste andre - er blevet opklaret.«

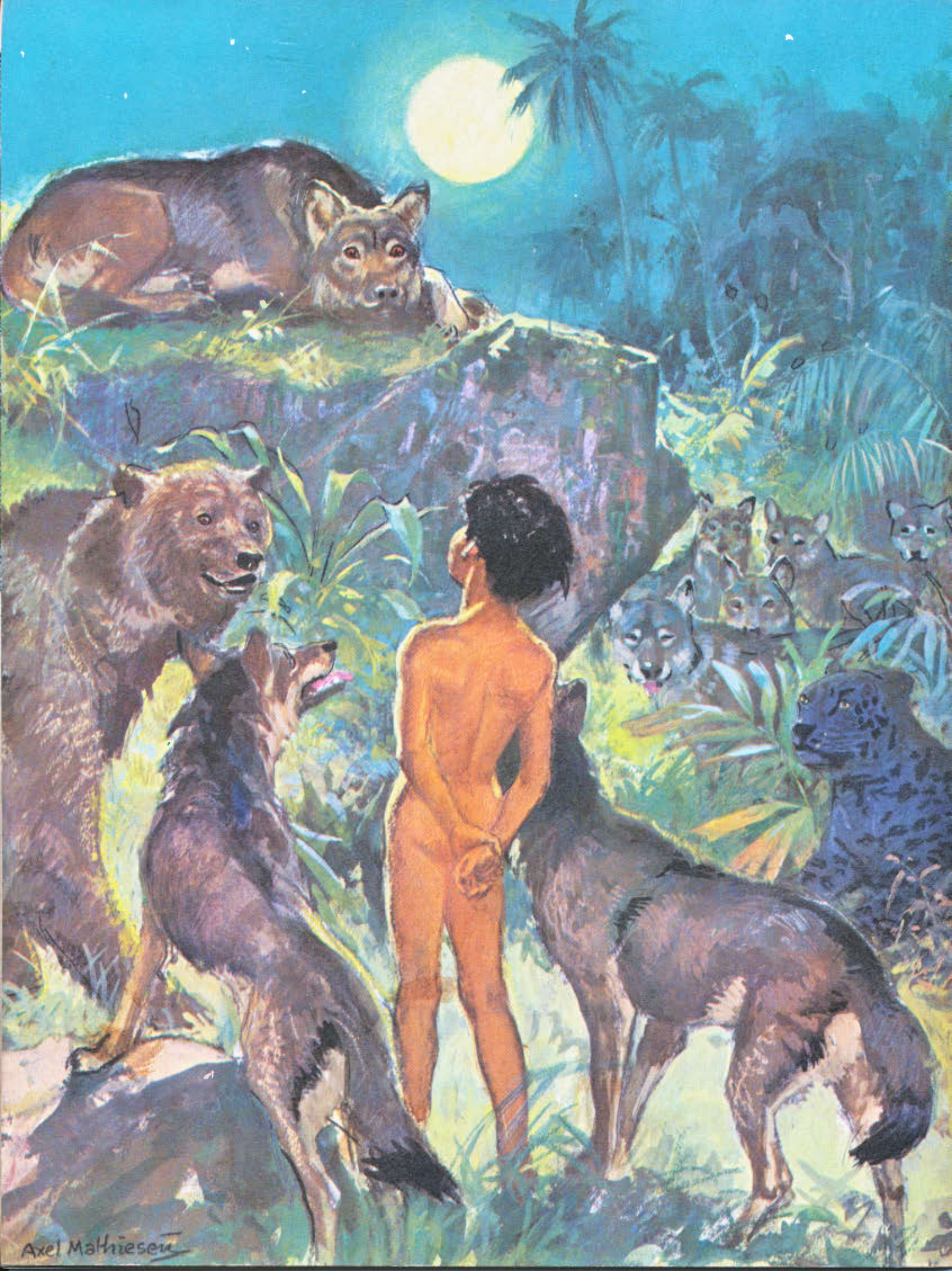
»Og nu hjem til juletræet,« sagde far og rejste sig.

»Har I ikke tændt juletræet endnu?« sagde Peter sagte.

»Dit lille fjols, tror du, vi ville tænde juletræet uden dig? Anne og Grete har tudet, lige siden du forsvandt, og frk. Christensen har skændt meget på mig, fordi jeg kunne være så dum at mistænke dig for tyveriet. Du kan tro, de bliver glade, når vi kommer hjem med dig. Skynd dig nu med ud til bilen; hr. Højgård tilbød straks at køre mig herud for at se efter dig her.«

Pludselig gik det rigtig op for Peter, at det var juleaften!

NØDDEKNÆKKEREN

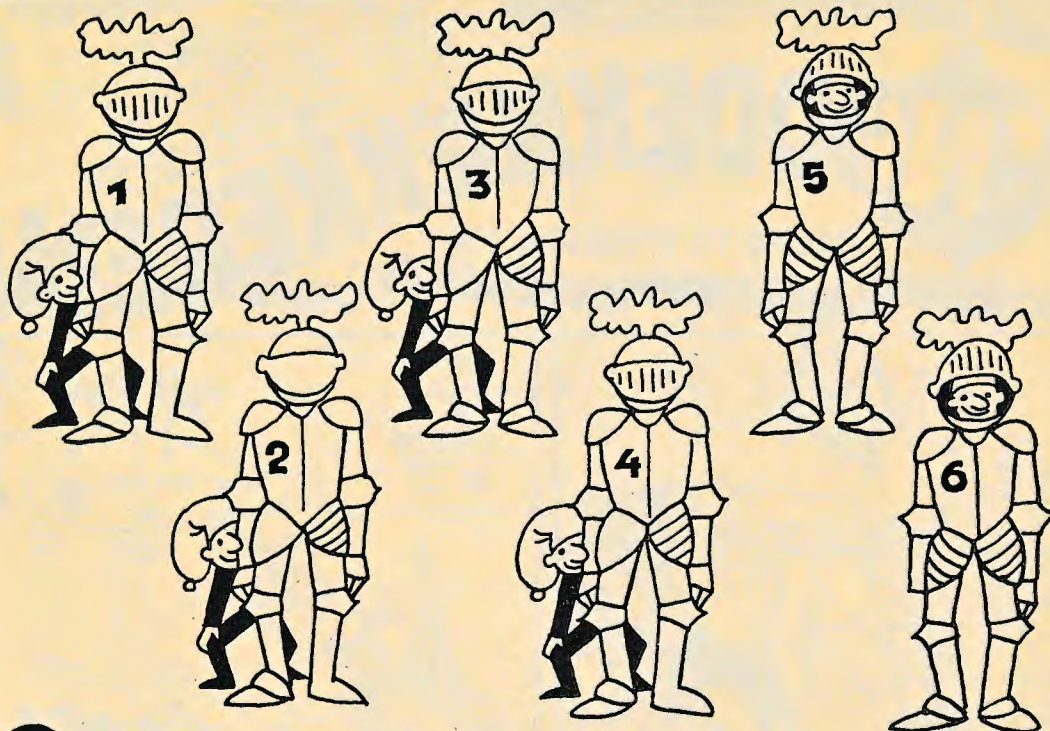
TILLÆG TIL SPEJDERJUL 1961

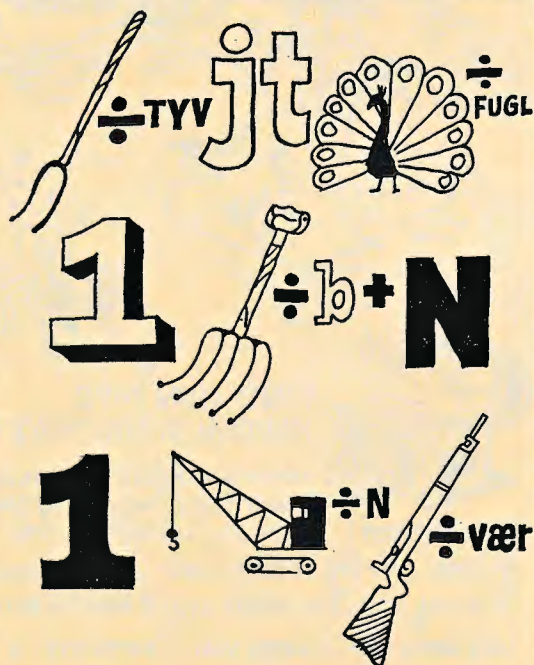
DE STORE NØDDER

SIDE 1

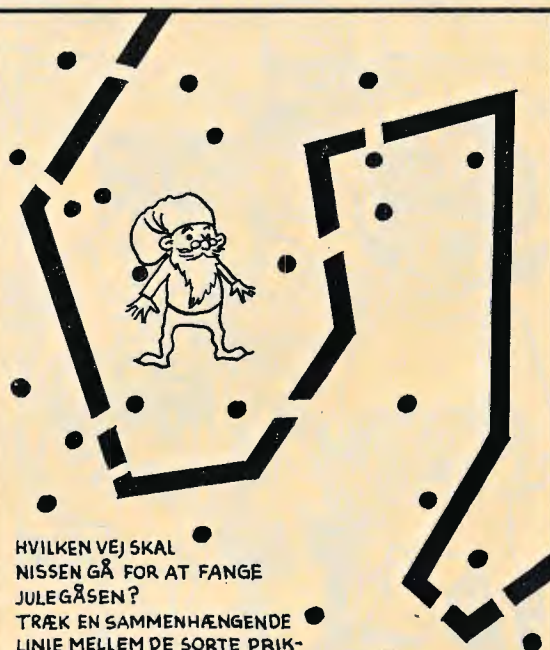

3 NISSERNE HAR LAVET SJOV MED DE GAMLE RUSTNINGER PÅ SLOTTET.
HVIS DU KIGGER GODT EFTER, VIL DU OPDAGE, AT KUN TO ER HELT ENS. HVILKE TO?

SKRIV LØSNINGEN PÅ REBUS'EN
PÅ SIDE 7

4

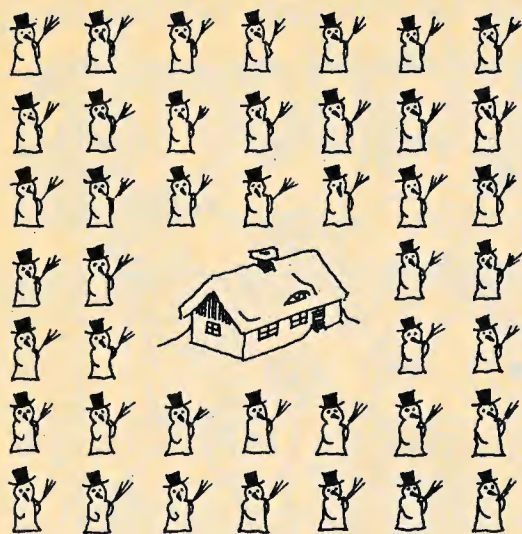
HVILKEN VEJ SKAL
NISSEN GÅ FOR AT FANGE
JULEGÅSEN?

TRÆK EN SAMMENHÆNGENDE
LINIE MELLEM DE SORTE PRIK-
KER. LINIEN MÅ IKKE KRYDSE
SIG SELV. DEN MÅ KUN GÅ GEN-
NEM HVER AF DE SORTE PRIKKER
EN GANG OG KUN GÅ GENNEM HVERT
AF HULLERNE I DEN TYKKE STREG EN

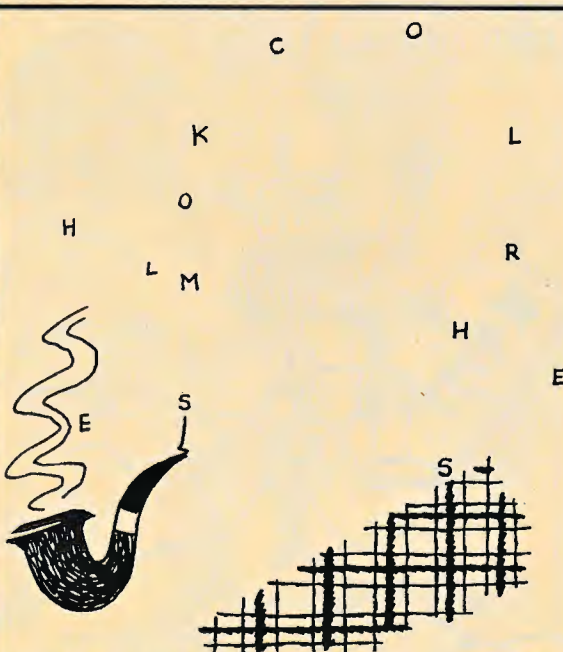
GANG. HUSK LINIEN SKAL GÅ
GENNEM ALLE DE SORTE PRIK-
KER OG ALLE HULLERNE I DEN TYKKE
STREG. -START FRA KVASTEN I NIS-
SENS HUE.

5

HER SÉR I EN HAVE, HVOR FEM DRENGE HAR LAVET 43 SNEMÆND. -PRØV OM I KAN DELE HAVEN VED AT TRÆKKE 4 LIGE LANGE LINIER, SÅLEDES AT DRENGEN, DER BOR I HUSET, FÅ ET FIRKANTET STYKKE UDEN OM HUSET MED 3 SNEMÆND PÅ. DE FIRE ANDRE DRENGE SKAL HVER HAVE ET FIRKANTET STYKKE MED 10 SNEMÆND PÅ. -HUSK AT LINIERNE IKKE MÅ KRYDSE HINANDEN!

DU KAN LET FINDE UD AF HVEM DENNE MYSTISKE MAND ER. MEN HVAD HEDDER FORFATTEREN, SOM HAR SKREVET OM HAM?

7

NISSE TIPS

KAN DU TIPPE

12 RIGTIGE?

KUPONEN TIL AT SKRIVE PÅ FINDER DU PÅ SIDE 7.

8

	1	X	2
1.	TRIGONOMETRISK ST.	VINDMØLLE	VANDMØLLE
2.	X	K	!
3.	FØLG DENNE VEJ	GÅ IKKE DENNE VEJ	BREV SKJULT I PILENS RETNING
4.	GENNEMSKÆRING	BRO	DÆMNING
5.	HERMELIN	HARE	EGERN
6.	HERMELIN	BÆVER	VÆSEL
7.	DIAMANTKNOB	DOBB. HALVSTIK	TROMPETSTIK
8.	STEN PÅ LAND	STENDYSSE	RUIN
9.	TILTAGENDE	AF-TAGENDE	NY-MÅNE
10.	MUS	ODDER	KAT
11.	Z	?	6
12.	FLAGKNOB	LØBEKNOB	FLAMSKKNOB

NØDDEKNÆKKERENS OPGAVER

De små nødder

er beregnet for smutter, mejser og ulve. Der er 6 opgaver: A, B, C, D, E og F, som tegneren Per Illum har lavet til jer. I vil sikkert synes, at de er spændende at gå i gang med. De, der indsender dem, må ikke være fyldt 12 år. Når du har løst så mange af opgaverne, som du kan, skriver du løsningerne på den anden side. Du klipper løsningerne fra og sender dem til Spejder Juls redaktion, og kuverten udfyldes, som vist på tegningen. Husk at tegne en stjerne i kuvertens øverste hjørne. *

Der er i år 86 præmier til jer.

Men kun de, der har »alle rigtige«, kommer i betragtning ved udtrækningen af gavekort-præmierne. Derimod kommer alle, som har blot »4 rigtige« i betragtning ved udtrækningen af bogpræmierne.

Inden 5. januar 1962

indsendes løsningerne. - Navnene på vinderne af gavekortene på 25 og 10 kr. vil blive meddelt i de 4 korps' spejderblade. Præmierne vil i løbet af januar måned blive tilsendt vinderne.

Præmier for ALLE rigtige:

1 gavekort på 25 kr.
10 gavekort på 10 kr.
25 gavekort på 5 kr.

Præmier for mindst 4 rigtige:

50 bogpræmier.

De store nødder

Atter i år bringer Nøddeknækkeren en række interessante og spændende opgaver, som tegneren Per Illum er mester for. Som du ser, er der i år kommet nogle »små nødder« for vore yngre kammerater. De har været kede af, at de ikke rigtig kunne klare de svære nødder.

Når du har løst så mange af opgaverne, som du kan, udfylder du løsningssiden. Denne sender du til Spejder Juls redaktion, og kuverten udfyldes som vist på tegningen. Husk de tre stjerner! ***

Der er 136 præmier.

Der er således ikke blevet færre gavekort-præmier til jer, fordi vore yngre kammerater er kommet med i år! - For at komme i betragtning ved udtrækningen af gavekort-præmierne, må du have »alle rigtige«. Derimod kræver bogpræmierne kun »6 rigtige«.

Inden 5. januar 1962

indsendes løsningerne. - Navnene på gavekort-vinderne vil blive meddelt i de 4 korps' spejderblade. Præmierne vil i løbet af januar måned blive tilsendt vinderne.

Præmier for ALLE rigtige:

1 gavekort på 100 kr.
10 gavekort på 25 kr.
25 gavekort på 10 kr.

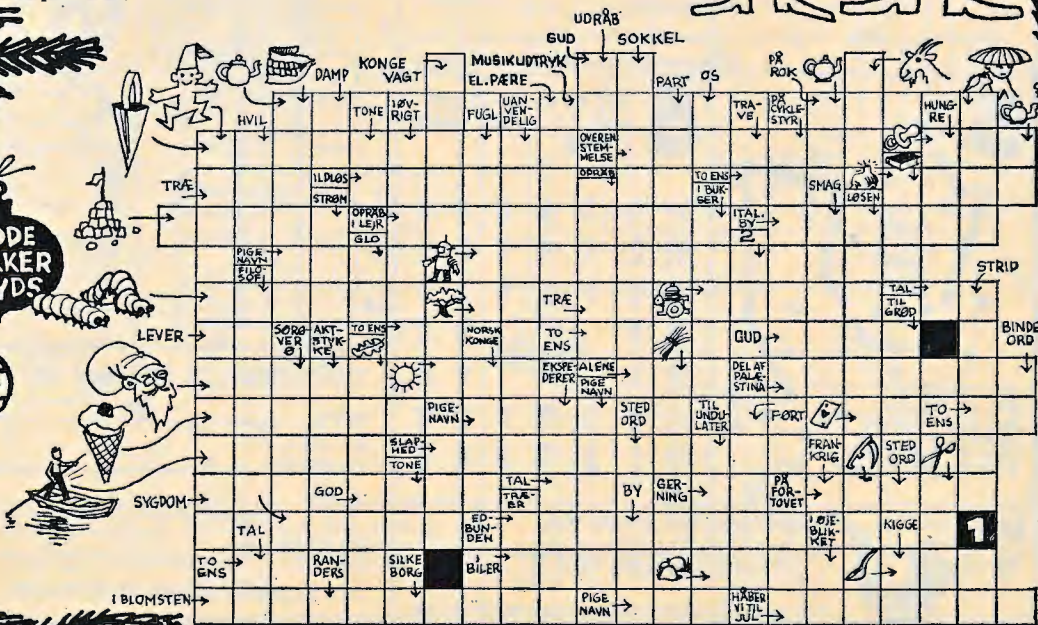
Præmier for mindst 6 rigtige:

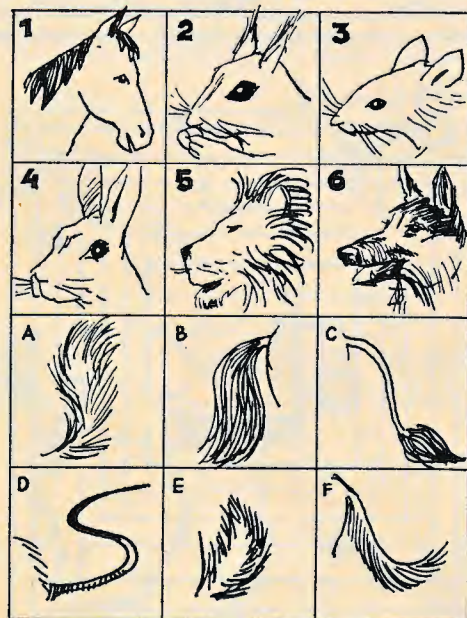
100 bogpræmier.

DEN
STORE

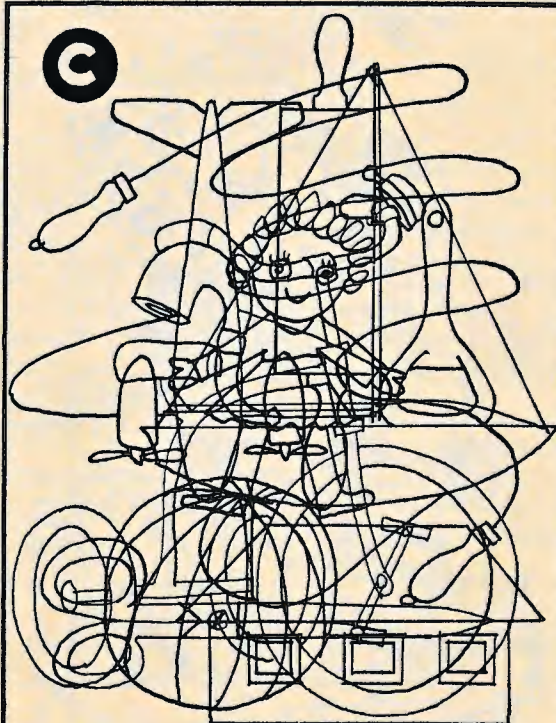
NØDDE
KNÆKKER
KRYDS

DE 6 DYR FOROVEN HAR TABT HALERNE!
-KAN I HJÆLPE DEM MED AT FINDE DE
RIGTIGE HALER?
SKRIV TAL OG BOGSTAV PÅ
DEM DER HØRER SAMMEN

B

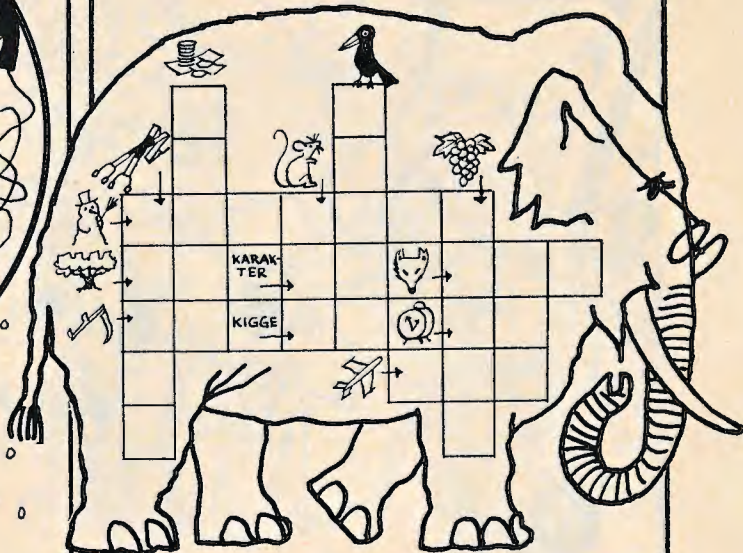
HER ER GAVERNE JULENISSEN HARVE MED TIL
LILLESØSTER OG LILLEBROR, MEN HAN FIK
2 GAVER TIL FAR OG 2 TIL MOR MED 1
SÆKKEN, -SKRIV DE 4 GAVER PÅ SIDE 7

D

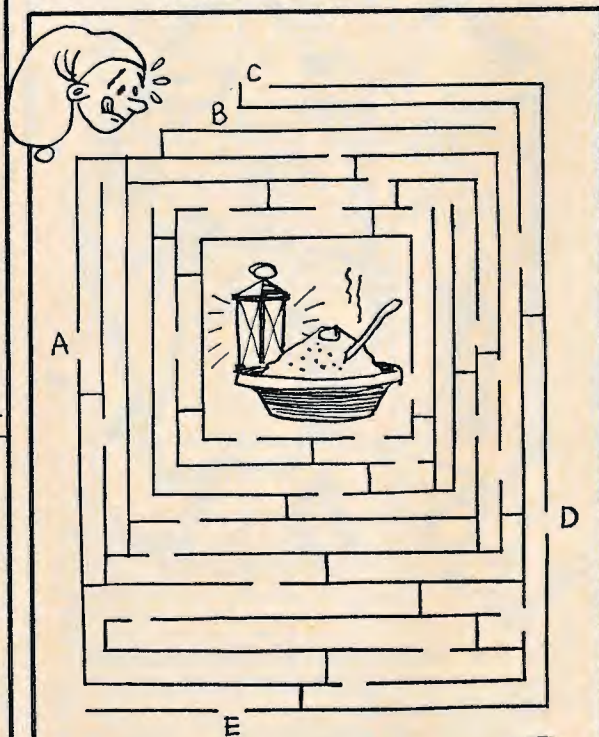
NISSEN ER PÅ LANGFART I BALLON. -HVIS DU FØLGER SNORENE FRA TALLENE FÅR DUREK-FØLGEN AF BOGSTAVERNE, SÅ VED DU HVOR HAN KOM FRA, MEN HVAD HEDDER BYEN HAN FLYVER OVER?

ABERNE I ZOOLOGISK HAVE HAR MORET SIG MED AT TEGNE EN KRYDS OG TVÆRS PÅ SIDEN AF JUMBO. KAN DU GÆTTE DEN?

E

NÅR DU HAR GÆTTET DEN, SKRIVER DU DET IGEN I FELTERNE PÅ SIDE 7.

F

KAN I HJÆLPE NISSEN IND TIL HANS JULEGRØD? -SKRIV PÅ SIDE 7 HVILKET BOGSTAV HAN SKAL STARTE VED.

LØSNINGER TIL DE SMÅ NØDDER SIDE 5 OG 6.

A

NISSEKØRET SANG:

B

SÆT BOGSTAVERNE PÅ
DE RIGTIGE HALER
VED TALLENE

1	_____
2	_____
3	_____
4	_____
5	_____
6	_____

C

SAYERNE TIL FAR
OG MOR VAR:

FAR:

MOR:

D

NISSEN KOM
FRA:

OG BYEN HAN FLØJ HENOVER
VAR:

E

HER SKRIVER DU
LØSNINGEN PÅ
KRYDS OG TVÆRS EN

F

FOR AT FÅ SIN JULE-
GRØD SKAL NISSEN
STARTE VED BOGSTAV:

LØSNINGERNE ER INDSENDT AF:

NAVN: _____

ADRESSE: _____

BY: _____

KØRPS: _____

JEG ER D. 1. JANUAR 1962 FYLDT _____ ÅR

LØSNINGER TIL DE STORE NØDDER

1

SØRØVERSKIBETS
KAPTJIN HEDDER

2

ØEN MED KAPTJIN BLODS
SKAT HED:

8

HER ER KUPONEN TIL
"NISSETIPS" - SÆT
KRYDS VED DE 12
RIGTIGE.

	1	X	2
1			
2			
3			
4			
5			
6			
7			
8			
9			
10			
11			
12			

9

SKRIV UD FOR HVERT
BOGSTAV OM PAKKEN
GÅR OP ELLER NED.

A _____
B _____
C _____
D _____
E _____
F _____
G _____

3

DE TO HELT
ENS RUST-
NINGER
VAR:

OG

4 REBUS

LØSNINGEN SKRIVES HER:

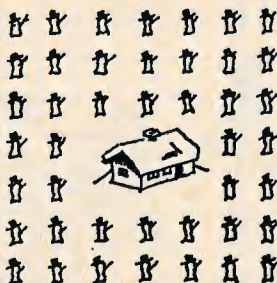
5

HER TEGNER DU
DEN VEJ, NISSEN
SKAL FOR AT FANGE
JULEGRØDEN.
HUSK AT STARTE FRA
KVASTEN I NISSENS HUE.

6

HER ER HAVEN DU SKAL
DELE MED 4 LIGE LANGE
LINIER.

10

DE 3
STJERNE-
BILLEDER
RUMPILOTES
VAR:

A _____
B _____
C _____

7

DEN MYSTISKE MAND VAR:

OG FORFATTEREN HED:

LØSNINGERNE ER INDSENDT AF:

NAVN: _____

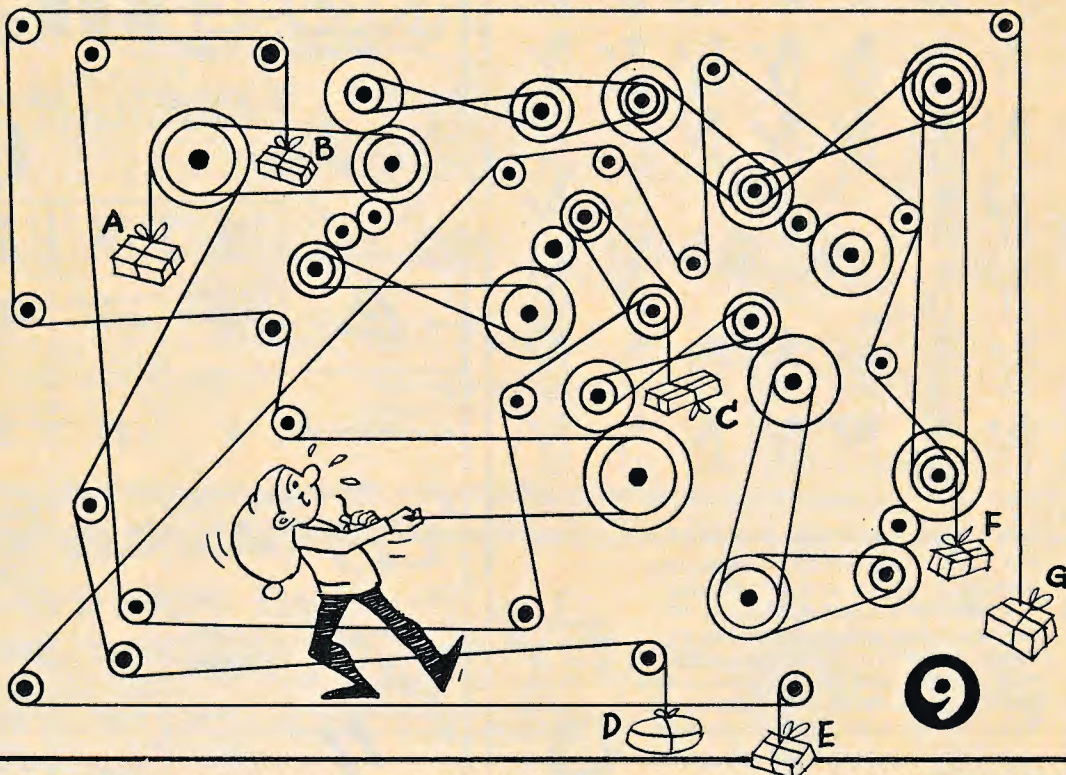
ADRESSE: _____

BY: _____

KØRPS: S: _____

JEG ER DEN 1. JANUAR 1962 FYLDT _____ ÅR

HVILKE JULEPAKKER GÅR OP-OG HVILKE GÅR NED, NÅR NISSEN TRÆKKER I SNOREN?
SÆT PILE DEN VEJ HJULENE DREJER, DET GØR DET LETTERE.

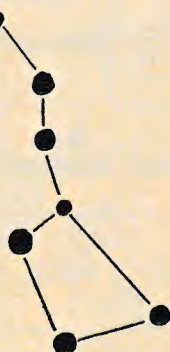

A

-5-4-3-2-1-BUM-M! SÅ AFGIK RAKETTEN UD I VERDENSRUMMET
OG PÅ VEJ PASSERER RUMPILOTEN 3
STJERNEBILLEDER. HVILKE 3?

B

C

10

